Θεοφάνω

1

Θ Ε Ο Φ Α Ν Ω

'ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΕΡΖΑΚΗ

Ραδ.Διασκευή 'Ιακ. Καμπανέλλη

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΕΟΦΑΝΩ	ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ
ΝΙΚ.ΦΩΚΑΣ	ΚΟΙΤΩΝΙΣΣΑ
ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ	ΒΟΥΡΤΖΗΣ
ΚΟΥΡΟΠΑΛΑΤΗΣ	ΒΑΛΑΝΤΗΣ
ΠΡΩΤΟΣΠΑΘΑΡΙΟΣ	ΜΕΛΙΑΣΙΝΟΣ
ΣΚΛΑΒΑ	ΑΤΖΥΠΟΘΕΟΔΩΡΟΣ
	ΙΣΑΑΚ

Εισαγωγή [1-2-3-1-2]

. . . .

Μουσική (1)

(ΜΟΥΣΙΚΟ ΑΝΟΙΓΜΑ)

('Η σκλάβα φωνάζει καί παρακαλεῖ χωρίς ν'ἀπευθύνεται σέ συγκεκριμένο πρόσωπο)

ΣΚΛΑΒΑ: Γιά τὄνομα τοῦ 'Αλλάχ.....κάνετε ἔλεος...διψάω....διψάω...'Αμάν μιά σταλαματιά νερό.. γιά τὄνομα τοῦ προφήτη σας τοῦ Χριστοῦ.... διψάω...

(Βήματα κάποιου πού πλησιάζει)

ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ: (Σέ τόνο προσευχῆς) 'Ανάπαυσό με Κύριε,διότι ἐπί μακρόν ἐπορεύθην. (Μ'ἀνάσα ἀνακούφισης) "Αχ....νᾶμαι ἐπί τέλους στό καστέλι τῆς Καισάρειας.

ΣΚΛΑΒΑ: ('Απότομα)Σίντι....Σίντι....νερό....διψάω....Στό Θεό πού πιστεύεις δῶσε μου μιά σταλαματιά!

ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ: (Αἰφνιδιασμένος μουρμουρίζει σά νά κάνει ξόρκια)Ρῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ!

ΣΚΛΑΒΑ: Παπᾶ....ἀμάν! Παπᾶ...νερό!

ΚΑΛΟΓ: Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου! Τ'εἶσαι ἐλόγου σου εὐλογημένη καί σ'ἔχουν στά σίδερα; ./.

ΣΚΛΑΒΑ: Μιά σκλάβα καί διψάω....

ΚΑΛΟΓ: (Τόνος προσέγγισης) Διψάω κι'εγώ! Ἔρχομαι άπό πολύ μακρυά..Πολύ μακρυά... Χριστέ μου ζέστη... (Μ'ευχαρίστηση)"Ωχ,όμως είναι άλλος κόσμος έδῶ στήν Καισάρεια! Ἴσκιος,δροσιά...Παράδεισος.

ΣΚΛΑΒΑ: (Σαρκάζοντας) Χά!..."Ετσι λές έσύ;

ΚΑΛΟΓ: ('Αδιάφορα) Ναί,ἔτσι λέω....

ΣΚΛΑΒΑ: Γελιέσαι! (Ἔντονα) 'Εδῶ είναι ἡ κόλαση!

ΚΑΛΟΓ: (Τρομαγμένος) Μνησθητί μου! Ὁ Θεός τήν αἴνεσίν μου μή παρασιωπήσης......Σκλάβα....

ΣΚΛΑΒΑ: Νερό!

ΚΑΛΟΓ: Κάλλιο πές μου: 'Εδῶ είναι πού βρίσκεται τώρα ὁ βασιλέας,ὁ κύρ Νικηφόρο&,οἱ παλατιανοί του;'Αντάμωσα φουσᾶτα,τρανά φουσᾶτα στούς δρόμους.

ΣΚΛΑΒΑ: 'Εδῶ βρίσκονται,ναί.

ΚΑΛΟΓ: "Ω ὤ βλέπω....Μοσκοβολάει γιασεμί ὁ ἀγέρας.

ΣΚΛΑΒΑ: (Ζωηρά) Τό γιασεμί είναι τό λουλούδι της.

ΚΑΛΟΓ: Τό λουλούδι ποιανῆς;

ΣΚΛΑΒΑ: (Μέ σφιχτά χείλια)'Εκεινῆς ἀπάνω. Τώρα παπᾶ ἄν ἔχεις νερό νά μοῦ δώσης δῶσε μου,ἀλλοιῶς σύρε.

ΚΑΛΟΓ: 'Από τό χρῶμα σου συφοριασμένη σκλάβα,βλέπω πώς γεννήθηκε στούς ἀπίστους. Εἶσαι κἄν βαφτισμένη;

ΣΚΛΑΒΑ: "Ωχ νερό,νερό,κι'ἄς είναι γιά νά μέ βαφτίσουνε παπᾶ,νά μέ πνίξουν.

ΚΑΛΟΓ: Χμ! Τό κατάλαβα έγώ! 'Αβάφτιστο σκυλ' εἶσαι. Δέν ἔχει νερό,ὄχι. (ΒΗΜΑΤΑ ΔΥΟ ΑΝΤΡΩΝ ΠΟΥ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ)

ΚΑΛΟΓ: Καί νά τὦθελα,ὄχι! "Ερχονται παλατιανοί. Προσκυνῶ σας ἀφεντάδες.

ΒΟΥΡΤΣΗΣ: Πῶς μπῆκες ἐδῶ παπᾶ; Ποῦθε ἔρχεσαι;Τό βλέπεις τό κρεμασμένο ἐκεῖ στή πύλη τοῦ κάστρου,σκουτάρι;Δέν ξέρεις πώς κανένας δέν τό περνάει ζωντανός;

ΚΑΛΟΓ: Μέ τήν ἄδειά σας ἀφεντάδες μου μοῦ ἔχουν πεῖ τόν τρόπο.

ΒΟΥΡΤ, Λέγε τόν τρόπο.

ΚΑΛΟΓ: (Πονηρά)"Εδειξα τή βούλα.

BAΛAΝΤΗΣ: (Σιγά)~~Ή βούλα λέει Βούρτση.~~

ΒΟΥΡ: (Σιγά) ~~Θά ζητήσω νά τή δοῦμε Βαλάντη.~~ (Προστακτικά) Παπᾶ δῶσε νά ἰδῶ.

ΚΑΛΟΓ: Θά σᾶς τή δείξω τή βούλα... Ὅμως ἀπό μακρυά... Νάτη... (ἐμπιστευτικά)Δέν κάνει λέει ἀφεντάδες μου ἡ γραφή νά πέση σ'ἀλλουνοῦ χέρια.

ΒΟΥΡ: "Αααα....Ἀπό κεῖ πάνω ἔρχεσαι λοιπόν; Τόσο μακρυά.

ΚΑΛΟΓ: Ναί,περπατάω δυό μῆνες. Τί μῆνα ἔχουμε τώρα ἀφέντη;

ΒΑΛΑΝΤΗΣ: Τελειώνει ὁ Ἰούλιος.

ΚΑΛΟΓ: Σωστά δυό μῆνες.

ΒΟΥΡ: Λοιπόν,πέρνα μέσα παπᾶ. Θά κατέβεις κάτω τή σκοτεινή σκάλα πού βρίσκεται δεξιά σου. Εἶναι ὁ ξενώνας. Περίμενε ἐκεῖ ὥσπου νά σέ φωνάξ

ΚΑΛΟΓ: Στούς ὁρισμούς σου ἀφέντη....Πάω!

(Μισοτρεχάτα βήματα που ἀπομακρυνόμενα)

ΒΟΥΡ: Λοιπόν Βαλάντη;

ΒΑΛ: Κυττάω πέρα...

(Λίγο μακρύτερα ἀκούγεται ἡ φωνή τῆς Σκλάβας..."Νερό...μιά σταλαματιά")

ΒΟΥΡΤΣ: Ξεκρίνεις τίποτα;"

ΒΑΛ: Τίποτα Βούρτση.

ΒΟΥΡ: Βαλάντη δέ θἄρθει σήμερα ὁ Τσιμισκῆς κι'ἄς εἶναι ἡ μέρα του ἡ ὁρισμένη.

ΒΑΛΑΝ: Δέν ἔπιασε ἀκόμα τό μεσημέρι."Ας ἰδοῦμε ὡς τό βράδυ.

ΒΟΥΡ: "Αν ἐρχότανε,θά εἴχανε κι'ὅλας δώσει μαντᾶτο οἱ βιγλάτορες,οἱ ἀκρίτες. Πουλί δέν εἶναι νά πετάξη....

('Η φωνή τῆς σκλάβας "διψάω")

ΒΟΥΡΤΣ: Δέ θἄρθει σήμερα ὁ Τσιμισκῆς..

(Βήματα πολλῶν. Ἕνα δυό χτυπήματα ποδιῶν κατά γῆς ἀπό φρουρούς πού στάθηκαν σέ προσοχή.)

ΒΑΛΑΝ: Βούρτση ὁ Αὔγουστος!

(Τά πολλά βήματα πλησιάζουν) Τραγούδι

ΝΙΚΗΦ: (Πλησιάζοντας στό πρῶτο ἀκουστικό πλᾶνο) "Οχι,ὄχι.Κουροπαλάτη,ὄχι

 4

Τραγούδι

Ὄχι Πρωτοσπαθάριε,ἔχεις ἄδικο. Ὁ Τσιμισκῆς εἶναι τίμιος πολεμιστής καί φίλος! Τοῦ ἔχω μυνήσει. Θ'μ'ἀνταμώσεις μέ τό φουσᾶτο σου σύσωμο στήν Καισάρεια ἀνήμερα τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος-μεγάλη ἡ χάρη του- Λοιπόν θαρθεῖ. Ποτέ δέ μέ γέλασε ὁ Τσιμισκῆς.

ΠΡΩΤΟΣΠ: Λένε πώς τό ὄνομά του ἔχει γίνει γνωστό στήν 'Ανατολή,καθώς εἴτανε πρίν τό δικό σου Αὔγουστε.

ΝΙΚΗΦ: Τό ἄκουσα μέ χαρά μου Πρωτοσπαθάριε!

ΛΕΩΝ: Καί τ'ἀστέρι του ἀνεβαίνει. Μπορεῖ νά πάει ψηλά πολύ ψηλά! Ἄν μέ ρωτήσετε,δέν ξέρω νά σᾶς ἀποκριθῶ πόσο ψηλά θά πάει.

ΝΙΚΗΦ: 'Αδελφέ μου Κουροπαλάτη,τό ξέρεις τό βουνό τοῦ Αἵματος;

ΛΕΩΝ: Τ'ὄνομα τό ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ Τσιμισκῆς,Αὔγουστε.

ΝΙΚΗΦ: Ὄχι Κουροπαλάτη.Τὄνομα βγῆκε μονάχο του,ἔτσι ὅπως βγαίνουνε τά ὀνόματαἀπό τ'ἄσαρκο στόμα τῆς φήμης. Ὁ δομέστικος 'Ιωάννης ὁ Τσιμισκῆς,χάλασε ἐκεῖ πάνω πέντε χιλιάδες Σαρακηνούς. Ξεπέζεψε ἀπ'τ' ἄλογό του,χύμηξε πεζός μέ τό σπαθί στό χέρι. 'Ανέβηκε τρεχᾶτος τό βουνό,μέσα σέ βροχή ἀπό σαγίτες καί λιθάρια. Εἶναι γενναῖος ἄντρας καί φίλος μου ὁ Τσιμισκῆς. Πολεμήσαμε ἀδελφικά ὅλα τά καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς μας. Δέν θέλω νά τόν κατηγοροῦν. Ὅμως αὐτή ἡ φωνή...Ποιός περνάει Βούρτση...

ΒΟΥΡΤΣΗΣ: (ἀπό μικρή ἀπάντηση) Εἶναι πέρα, κάπου στήν πολιτεία Δέσποτα!

ΝΙΚΗΦ: Νά πάψει. Δῶσε διαταγή. Δέ θέλω νά τραγουδᾶνε σήμερα στίς πολιτεῖες μου. Σά σήμερα μαρτύρησε ὁ ἅγιος!

ΒΟΥΡΤΣ: Στούς ὁρισμούς σου Δέσποτα.

(Βήματα ἀπομακρυνόμενα)

ΝΙΚΗΦ: (Κάπως δυνατ') Τί μαντᾶτα Βαλάντη; Τί στέκεις ἐκεῖ;

ΒΑΛΑΝ: (Πλησιάζοντας) Αὔγουστε,ἕνας καλόγερος ἦρθε ἐδῶ καί λίγην ὥρα μέ μιά γραφή γιά τήν ἁγιότητά σου.

ΝΙΚΗΦ: Καλά,καλά,τώρα ἔχουμε ἄλλην ἔγνοια. Οἱ Σαρακηνοί παγίδεψαν τούς δικούς μας κοντά στήν Ταρσό καί χάλασαν πολλούς. Αὐτό δέ θέλω νά μαθευτεῖ. Τ'ὄνομα τοῦ Φωκᾶ σάν εἴτανε στρατηγός,εἶχε σημαδέψει τίς

./.

σάρκες τῶν ἀπίστων μέ σίδερο πυρωμένο. Ὁ Φωκᾶς εἶναι τώρα βασιλέας θά μέ ξαναδοῦνε μπροστά τους ὁλόρθο, νά σφίγγω στή χούφτα τ'ἀστροπελέκι. Γι'αὐτό μαζώμαστε ἐδῶ.

ΛΕΩΝ: Σᾶς καρτεροῦμε Αὔγουστε.

ΝΙΚΗΦ: Δέν καρτεροῦμε,ἀδελφέ μου Κουροπαλάτη. Τ'ἀσκέρι προτοῦ κηδήξει ζαρώνει,νά συγκεντρώση τίς δυνάμεις του. Μόλις μᾶς φέρει τό φουσᾶτο του ὁ Τσιμισκῆς θά ξεκινήσουμε ἑνωμένοι,ὅλα μαζί τά φουσᾶτα. Θά περάσω τίς Κιλίκιες πύλες καί θά βαδίσω κατά πάνω στήν 'Ανάβαζο. Ἀτόπι στά ἄδανα. Ἡ Ἀνατολή μοῦ γνέφει ἀπό πέρα.

ΛΕΩΝ: Ἀφέντη δῶσε μου τήν ἄδεια νά σοῦ πῶ ταπεινά μιά γνώμη Αὔγουστε: Τόν Τσιμισκῆ τί τόν θέλεις μαζί σου;

ΝΙΚΗΦ: Τί εἶν'αὐτά ἀδερφέ μου!

ΛΕΩΝ: Ἄκουσέ με καί κρίνε. Τό φουσᾶτο του εἶναι χρήσιμο,θά τό προσθέσης στό δικό σου. Ὅμως ἐκεῖνον στεῖλε τον στή Βασιλεύουσα,ἐκεῖ μπορεῖ νά ἐπιτελέση καλύτερο ἔργο.

ΝΙΚΗΦ: Τί ἔργο;

ΛΕΩΝ: Νά ἐπιτηρεῖ τό θρόνο σου,νά τόν προστατεύει ἀπό τούς ἐχθρούς σου.

ΝΙΚΗΦ: Δέν ἔχω ἐχθρούς.

ΛΕΩΝ: Ἔχεις,γιατί τώρα εἶσαι βασιλέας.

ΝΙΚΗΦ: Δέν τούς ξέρω.

ΛΕΩΝ: Ἕνας λόγος παραπάνω. Εἶναι πιό ἐπικίνδυνοι.

ΝΙΚΗΦ: Καλά,αὐτό εἶναι κάτι πού ἴσως ἀξίζει νά τό σκεφτεῖ κανένας

./.

σάρκες τῶν ἀπίστων μέ σίδερο πυρωμένο. Ὁ Φωκᾶς εἶναι τώρα βασιλέας θά μέ ξαναδοῦνε μπροστά τους ὀλόρθο, νά σφίγγω στή χούφτα τ'ἀστροπελέκι. Γι'αὐτό μαζώμαστε ἐδῶ.

ΛΕΩΝ: Σᾶς καρτεροῦμε Αὔγουστε.

ΝΙΚΗΦ: Δέν καρτεροῦμε, ἀδελφέ μου Κουροπαλάτη. Τ'ἀσκέρι προτοῦ ξεκινήσει ζαρώνει, νά συγκεντρώση τίς δυνάμεις του. Μόλις μᾶς φέρει τό φουσᾶτο του ὁ Τσιμισκῆς θά ξεκινήσουμε ἑνωμένοι, ὅλα μαζί τά φουσᾶτα. Θά περάσω τίς Κιλίκιες πύλες καί θά βαδίσω κατά πάνω στήν 'Ανάβαζο. Ἀτόπι στά ἄδανα. Ἡ Ἀνατολή μοῦ γνέφει ἀπό πέρα.

ΛΕΩΝ: Μεγαλόδοξε δῶσε μου τήν ἄδεια νά σοῦ πῶ ταπεινά μιά γνώμη Αὔγουστε. Τόν Τσιμισκῆ τί τόν θέλεις μαζί σου;

ΝΙΚΗΦ: Τί εἶν'αὐτά ἀδερφέ μου!

ΛΕΩΝ: Ἄκουσέ με καί κρίνε. Τό φουσᾶτο του εἶναι χρήσιμο, θά τό προσθέσης στό δικό σου. Ὅμως ἐκεῖνον στεῖλε τον στή Βασιλεύουσα, ἐκεῖ μπορεῖ νά ἐπιτελέση καλύτερο ἔργο.

ΝΙΚΗΦ: Τί ἔργο;

ΛΕΩΝ: Νά ἐπιτηρεῖ τό θρόνο σου, νά τόν προστατεύει ἀπό τούς ἐχθρούς σου.

ΝΙΚΗΦ: Δέν ἔχω ἐχθρούς.

ΛΕΩΝ: Ἔχεις, γιατί τώρα εἶσαι βασιλέας.

ΝΙΚΗΦ: Δέν τούς ξέρω.

ΛΕΩΝ: Ἕνας λόγος παραπάνω. Εἶναι πιό ἐπικίνδυνοι.

ΝΙΚΗΦ: Καλά, αὐτό εἶναι κάτι πού ἴσως ἀξίζει νά τό σκεφτεῖ κανένας

./.

Σ'εὐχαριστῶ ὡστόσο ἀδερφέ μου..Πᾶμε τώρα νά ἰδοῦμε τά τείχη πού ζαναντίζουν

(Βήματά του καί τῆς ἀκολουθίας του)

ΝΙΚΗΦ: Ἡ δυτική πλευρά μοῦ εἶπανε πώς τέλειωσε.

('Η σκλάβα ἀρχίζει ταυτόχρονα τό θρῆνο της)

ΝΙΚΗ: Ποιός τήν ἔδεσε ἐδῶ τή σκλάβα τούτη;

ΒΑΛΑΝ: Ὁ πραιπόγιτος Δέσποτα,διαταγή τῆς Αὐγούστας.

ΝΙΚΗΦ: Ἄ,καλά,καλά τότε ἄς μείνη στά σίδερα. Δῶστε της μονάχα νά φάη. Εἶ[illegible] σήμερα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος.

ΒΑΛΑΝΤΗΣ: Συμπάθα με Δέσποτα,ὅμως ἡ σκλάβα δέν πεινάει,διψάει.

ΝΙΚΗΦ: Νά τῆς δώσουνε λοιπόν νά πιεῖ,Βαλάντη.

ΒΑΛΑΝ: Τήν ἔχει καταδικάσει σέ δίψα ἡ ἴδια ἡ Αὐγούστα, Δέν ξέρω γιά ποιό λόγο.

ΝΙΚΗΦ: (Μέ χαμόγελο στή φωνή) Ὦ Θεοφανώ! Τί ὄμορφα καί σκληρά νύχια πού ἔχεις.

Τα 3 πρώτα βήματα (Δ)

(2) Αυγερή μου τίγρισσα. Δέν πρέπει νά τίς κρίνουμε τίς γυναῖκες ἄρχοντες. Πιστεύω πώς ξέρουνε πάντα καλύτερα ἀπό μᾶς. Πᾶμε.

Μουσική (Δυό τρία βήματα καί ξαφνικά μιά μουσική φράση. κάτι μέ ἅγιο φόβο)

ΝΙΚΗΦ: Κάτι εἶναι πού μ'ἐμποδίζει νά βγῶ ἀπ'αὐτήν τήν πύλη. Κάτι μοῦ φράζει τό δρόμο.

ΒΑΛΑΝ: Θά τόν ἀνοίξω ἐγώ ἰσαπόστολε...(Νεφηκάρωμα)

ΝΙΚΗΦ: Ὄχι ὄχι δέν ὠφελεῖ...Θἄπρεπε νά κάνω ἐγώ μέ τό σπαθί μου τό σημεῖ[illegible] τοῦ σταυροῦ στό ἄνοιγμα τῆς πύλης. Ὅμως εἶμαι ζαμαρτωτος δέν ἔχω οὔτε μαχαῖρι.

ΒΑΛΑΝ: Μέ τή δική μου τή λεπίδα τότε,Δέσποτα.

ΝΙΚΗΦ: Ὄχι μέ ξένο σπαθί,αὐτό εἶναι κακό. Κι'αὐτή ἡ σκλάβα πού μοῦ ἔκοψε τό δρόμο. Πάνω πού προχωροῦσα ἄκουσα τό θρῆνο της. Δέ μ'ἀρέσει αὐτ[illegible] τό σημάδι.

ΒΑΛΑΝ: Δέσποτα,ξορκίζω τό κακόν τήν κ ρφώσω ἐκεῖ πού βρίσκεται

ΝΙΚΗΦ: Στάσου,δέν εἶναι δικιά μου ἡ σκλάβα,εἶναι τῆς Αὐγούστας. Δέ θά μοῦ τό συχωρέση πού τῆς τήν πῆρα..."Αλλωστε ...ξέρω! Ἀπό λέ[illegible]

καιρό τώρα, ἀπό τότε πού ἔγινα βασιλέας, ἔχω μείνει χωρίς πνευματικ

Γι'αὐτό θαρρῶ, ἔχει βαρύνει ἔτσι ἡ καρδιά μου. Μή σᾶς ἐπηρεάζει αι

τό ἄρχοντες. Θά διορθωθεῖ. Περιμένω γραφή ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος.

ΒΑΛΑΝΤ: Αὔγουστε, ὁ καλόγερος πού σοῦ ἔλεγα...

ΝΙΚΗΦ: Ποιός κατήγορες;

ΒΑΛΑΝ: Ἕνας ξένος πού κρατάει μιά γραφή. Ἡ βούλα εἶναι ἀπό τόν Ἄθωνα.

ΝΙΚΗΦ: Καί δέ μοῦ τὤλεγες Βαλάντη. δέ μοῦ τὄλεγες; Ὦ Χριστέ! Νά μοῦ τόν φέ

ρουν ἐδῶ ἀμέσως!

(Βήματα βιαστικά πρός τό βάθος)

ΝΙΚΗΦ: Ἀχ ναί, ναί, τώρα ξεκαθαραίνει ἡ καρδιά μου. Εἴτανε πυκνό τό σύγνε

Ἀπό κεῖ πάνω ὁ Ἀθανάσιος μοῦ γράφει. Τώρα θά ἰδῆτε, ἄρχοντες, πῶς

ὅλα θά φέξουνε γύρω... Μά γιατί ἀργοῦν...;

(Βήματα δυονῶν, πού πλησιάζουν)

ΛΕΩΝ: Ἔφτασαν Αὔγουστε....

ΝΙΚΗΦ: Ἔλα, ἔλα ἀδερφέ, Σέ καρτερῶ.

ΚΑΛΟΤ: (Σιγά) Τοῦτος εἶναι ὁ βασιλές;

ΒΑΛΑΝΤ: (Σιγά) Προσκύνα.

ΝΙΚΗΦ: Σήκω! Πές μου τί νέα φέρνεις. Ἔχεις γραφή; Ποὖναι τη;

ΚΑΛΟΤ: Ἔχω γραφή γιά τό βασιλέα τῶν Ρωμαίων.

ΝΙΚΗΦ: Ἐγώ εἶμαι ὁ βασιλέας τῶν Ρωμαίων, μέ τή χάρη τοῦ Κυρίου. Δῶσε μου

τή γραφή. (Θόρυβος ξετυλίγματος τοῦ ρολοῦ) Σοῦ ἔδωσαν φαΐ; Θά εἶσαι

ἀποσταμένος.... Βαλάντη... νά τοῦ δώσουνε φαΐ, καινούργιο ράσο καί

καλλίγια... Ἀπό σήμερα καί μπρός, τόν παίρνω στήν ἀκολουθία μου.

ΚΑΛΟΤ: Ὁ Θεός νά στό πληρώσει. Βάδιζα δυό μῆνες.

ΠΡΩΤΟΣ: (Σιγά) Σώπαινε. Δέ μιλᾶνε στό βασιλέα. Τοῦ ἀποκρίνονται μονάχα.

ΝΙΚΗΦ: Καλόγερε....!!

ΚΑΛΟΤ: Δέσποτα....

ΝΙΚΗΦ: Ξέρεις ἐσύ τί γράφει ἐδῶ μέσα;

ΚΑΛΟΤ: Ὄχι.....

./.

ΝΙΚΗΦ: 'Αφῆστε με μονάχον Ἄρχοντες ὅλοι σας. Θέλω νά μείνω μονάχος.
(Τά βήματα ὅλων σβύνουν στό βάθος.)

ΝΙΚΗΦ: (Μόνος) Ὦ Χριστέ! Γιατί εἶσαι τόσο ἄσπλαχνος σέ μένα; Σήκωσα τό σπαθί σου τό βαρύ μέ τ'ἀδύναμο χέρι μου. Ἔβαλα χάμου τό γόνατα καί φορτώθηκα στούς ὤμους μου τήν Οἰκουμένη. Καί νά! Μ'ἀποσπρώχνεις. Σημαδεύεις στό μέτωπο, μέ δάχτυλο καταδίκης, τό δοῦλο σου Νικηφόρο. Γιατί Κύριε; Ὤχ, τί βαρεῖς πού εἶναι ὁ λόγος σου. Πιό βαρύς, πιό βαρύς ἀπό τά χρόνια. 'Από τούς αἰῶνες... Μέ γέρασες!

ΘΕΟΦ: (Σιγά καί ἀργά) Ὁ Βασιλέας καί Κύριός μου εἶναι συλλογισμένος.

ΝΙΚΗΦ: Ὤ! πῶς ἦρθες ἔτσι κοντά μου, ἀθόρυβη Θεοφανώ.... Σάν κακή σκέψι!

ΘΕΟΦ: Κακή σκέψη Κύριέ μου!

ΝΙΚΗΦ: Δηλαδή... ὄχι αὐτό.... (Τρυφερά) Μήν κακοφανίζεσαι καλή μου. Μέ ζώνουνε χίλιες δυό ἔγνιες, βλέπεις. Ἕνας καινούργιος πόλεμος ἀρχίζει, πρέπει νά μελετηθοῦν πολλά.

ΘΕΟΦ: Κι'εἶναι συλλογισμένος γιά τοῦτο ὁ Νικηφόρος. Τό σπαθί τοῦ Θεοῦ! Ὁ νικητής πού πῆρε τόν Χάντακα, πού βρασκέλισε τόν ἀδάμαστο Ταῦρο, τίς ἐρήμους τῆς Συρίας, πού ἔσφυξε στή σιδερένια του χοῦχτα τό χαλέπι;

ΝΙΚΗΦ: Ὤ, Θεοφανώ! Τί ὄμορφα πού τραγουδᾶς τίς ματωμένες πράξεις. Στά χείλη σου τό αἷμα γίνεται βαφή ἅλικη γιά νύχτες ἐρωτικές.

ΘΕΟΦ: Ὄχι, ὄχι τό ξέρω πώς δέ μέ συλλογίζεσαι. 'Αγαπᾶς τίς νίκες σου περισσότερο ἀπό τή Θεοφανώ.

ΝΙΚΗΦ: Ἡ νίκη εἶναι κρεββάτι καί γιά τούς δυό μας καλή μου! Ὤχ μ'ἔχεις κάνει νά ξεχνῶ τά χρόνια μου....

ΘΕΟΦ: Κι'αὐτή ἐκεῖ ἡ γραφή; Εἶναι σχέδιο τάχα τοῦ πολέμου;

ΝΙΚΗΦ: (Βιαστικά-ταραγμένα) Ὄχι, ὄχι.... Εἶναι μιά ἁπλῆ γραφή..... ἀναφορά.

ΘΕΟΦ: Ὤ, πῶς τήν τυλίγεις γρήγορα! Θάλεγες κανένας πώς φοβᾶσαι μήπως τήν ἰδῶ. Δέν ἐμπιστεύεσαι πιά τή Θεοφανώ σου Κύριέ μου;

ΝΙΚΗΦ: Σοῦ εἶπα: Εἶναι κάτι ἀσήμαντο γυναῖκα.

./.

[illegible]

ΘΕΟΦ: Ὢ, πῶς τὴν ταλαίνεις τρέχουσα; [illegible] τὴν ζωή. Δὲν ἐμπιστεύεσαι καὶ τὴ Θεοφανώ σου Κύριέ μου;

ΝΙΚΗΦ: Σοῦ εἶπα: Εἶναι κάτι ἀσήμαντο γυναῖκα.

./.

ΘΕΟΦ: Ἂν σοῦ ζητοῦσα νά τήν κυττάξω;

ΝΙΚΗΦ: Ἄχ τί παράδοξη πού εἶσαι κάποτε Θεοφανώ! Τί σοῦ λέει ἐσένα μιά ἀναφορά πού στέλνουνε μερικοί ἱκέτες;

ΘΕΟΦ: Εἶμαι γυναῖκα κι'εἶμαι περίεργη!

ΝΙΚΗΦ: Κι'ἄν..... ἄν εἶναι κάτι πού δέν πρέπει νά τό μάθη ξένος;

ΘΕΟΦ: Ξένη ἡ Αὐγούστα; (Ἅρπαγμα τοῦ ρολοῦ)

ΝΙΚΗΦ: Θεοφανώ....

ΘΕΟΦ: Πάει πιά ἔγινε τήν πῆρα!

ΝΙΚΗΦ: Θεοφανώ! Δέ θέλω νά διαβάσης.... Οἱ πόλεμοι δέν σ'ἐνδιαφέρουν....

ΘΕΟΦ: Μ'ἐνδιαφέρεις ἐσύ Κύριέ μου. Κι'ἡ εὐτυχία μας....

ΝΙΚΗΦ: Μή διαβάσεις!

ΘΕΟΦ: 'Αργά πιά.... Λέει λοιπόν ψέμματα ὁ Βασιλέας; 'Αναφορά ; 'Από φτωχούς ἱκέτες; .... Χμ!.. ἔπρεπε νά τόμαντέψω. Τό κοράκι ἀπό τόν Ἄθωνα. Ὁ ἐχθρός μου. Ὁ θανάσιμος ἐχθρός...

ΝΙΚΗΦ: Μή μιλᾶς ἔτσι. Εἶναι ἅγιος. Τήν ψυχή μου τήν ἔχω ἀποθέσει στά χέρια του.

ΘΕΟΦ: Σέ καταριέται γιατί πῆρες γυναῖκα σου ἐμένα. ~~Σέ κατηγορεῖ πώς πάτησες τόν ὅρκο σου νά μείνης ἁγνός καί ν'ἀσκητέψης μαζύ του !~~ Σά σέ τιμωρήση ἡ θεία Δίκη, γράφει, γιατί ἔδεσες τή ζωή σου μ'ἕνα γέννημα τοῦ Ἅδη! ~~Καί θά πεθάνης ἄθλια σάν κοινός κακοῦργος.~~

ΝΙΚΗΦ: 'Ανεξερεύνητες συμβουλές τοῦ Παντοδύναμου.

ΘΕΟΦ: Θ'ἀφήσης τώρα τήν Αὐγούστα ἀνυπεράσπιστη ; θά δώσης τό δικαίωμα στό κάθε βδέλυγμα νά τή βρίζη;

ΝΙΚΗΦ: Ὤ, μήν τό βλέπεις ἔτσι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτόν ἦτανε πνευματικός μου. Θέλει τό καλό τῆς ψυχῆς μου.

ΘΕΟΦ: Καλά Νικηφόρε, τότε νά τό ξέρω πώς εἶμαι μονάχη μου.

ΝΙΚΗΦ: Θεοφανώ!

ΘΕΟΦ: Σώπα!

ΝΙΚΗΦ: Θεοφανώ, τό ξέρω τί σοῦ χρωστάω. Ἤμουνα στρατηγός, ὅμως μοῦ ἅπλωσες τό χέρι σου καί μ'ἀνέβασες δίπλα σου στό θρόνο τῆς Οἰκου-

./.

μένης. Μαζύ φορτωθήκαμε τό βάρος τοῦ κόσμου. Βρασκελίσαμε σύγκαιρα μιάν άβυσσο. Μιά σκοτεινή, άπύθμενη άβυσσο. Δέν έχει δρόμο πιά γιά πίσω. Φτάσαμε τό σύνορο τῆς εὐθύνης. Μαζύ θά όδέψουμε τόν ύπόλοιπο δρόμο, όσα κι'έχει άγκάθια.

ΘΕΟΦ: Σῶπα, Δέμοῦ χρωστᾶς τίποτα.

ΝΙΚΗΦ: 'Όχι, αὐτό εἶναι ψέμμα.

ΘΕΟΦ: Τίποτα! Φροντίζεις γιά τήν ψυχή σου. 'Αχ, τί τρελλή πού ήμουνα νάμή συλλογιστῶ τί δική μου κι'έγώ! Γιά σένα, άπό έρωτα γιά σένα βουτήχτηκα στό κρίμα. 'Ως τό λαιμό!

ΝΙΚΗΦ: Πῶς μιλᾶς έτσι; Εἶσαι άγνή Θεοφανώ, εἶμαι βέβαιος.

ΘΕΟΦ: Εἶμαι κριματισμένη. 'Ίσως ἦρθε πιά ἡ στιγμή νά τό μάθης. Γιατί τάχα νά κρατάω τό όλάκερο τό βάρος τῆς άμαρτίας άπάνω μου, άφοῦ δέν εἶμαι ἡ μοναδική φταίχτρα;

ΝΙΚΗΦ: Γυναῖκα, μέ κάνεις καί τρέμω.

ΘΕΟΦ: Κράτησε τήν άντοχή σου ὥσπου νά μάθης. Θά σοῦ χρειαστῆ! 'Ο πρῶτος μου άνδρας, ὁ Βασιλέας Ρωμανός....

ΝΙΚΗΦ: Τί θά πῆς...; Τί θά πῆς.... Δέθέλω!

ΘΕΟΦ: 'Ο Ρωμανός!

ΝΙΚΗΦ: Σῶπα! Δέθ'άκούσω τίποτα! Δέ θά πιστέψω τίποτα! Φεύγω γιά πόλεμο, μοῦ χρειάζεται ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου. 'Ω άσπλαχνη, τί στιγμή πού βρῆκες

ΘΕΟΦ: ('Αλόγιστα) 'Ο Ρωμανός. (1)

ΝΙΚΗΦ: ('Αγρια) Μέ τήν ψυχή μου, δέν ξέρω τί μέκρατάει.καί.... Μουσική

('Η ίδια προηγούμενη μουσική φράση ή γεμάτη άγιο φόβο)

'Ωχ, νάτο πάλι, 'Ήτανε ένα μαῦρο σύγνεφο, πού μοῦ σκοτείνιασε τά μάτια. 'Όμως έφυγε. Δόξα στόν Παντοδύναμο έφυγε..... Θεοφανώ άφσέμε

ΘΕΟΦ μονάχο μου. Θά γυρίσης πίσω στή Βασιλεύουσα, ναί, ναί, έτσι τό θέλω. Θά γυρίσης στή Βασιλεύουσα. Εἴτανε λάθος μου πού σέ πῆρα μαζύ μου... Θά φροντίσω γιά τήν άσφάλειά σου στό δρόμο. Θά όρίσω κοντά σου φύλακα, 'Έναν πού θά εἶναι ίδιος 'Αρχάγγελος. Τίμιος καί πιστός. 'Έλα τώρα νά σέ φιλήσω. 'Ο 'Αθανάσιος μοῦ τ'άπαγόρεψε, όμως έγώ θά σέ φιλήσω. Βλέπεις; Βλέπει πόσο εἶσαι γιά μένα άκατανίκητη. 'Έκαγε τό

γερασμένο μου κορμί ν'ἀνθίση. Σ'εὐχαριστῶ Θεοφανώ. (Φιλί) Τώρα σ' ἀφίνω. Καί θάἰδωθοῦμε αὔριο πιά, γιά τόν ἀποχαιρετισμό.

(Τά βήματα του καθώς ἀπομακρύνεται. Ἡ σκλάβα σέρνει γιά λίγο τό θρῆνο της. Ἐρικά βήματα τῆς Θεοφανῶς μᾶς φέρνουν κοντά στό θρῆνο τῆς σκλάβας).

ΘΕΟΦ; Σκλάβα,δέν ἄλλαξες γνώμη; Τά δαιμόνια πού ὁρίζεις μ'ἐχθρεύονται πάντα;

ΣΚΛΑΒΑ: 'Αμάν; δέν τά ὁρίζω κυρά; Ἐκεῖνα ὁρίζουνε τά πάντα: Τή ζωή, τ' ἀστέρια καί τόν θάνατο.

ΘΕΟΦ: Γύρεψέ τους ν'ἀλλάξουνε γιά μένα γνώμη. Γύρεψέ τους.

ΣΚΛΑΒΑ: Τό ἔκανα. Τά σημάδια μείνανε τά ἴδια· δέ μπορῶ νά σέ γελάσω.

ΘΕΟΦ: Τότε θά μείνης στά σίδερα. Καί θά πεθάνης.

ΣΚΛΑΒΑ: Ὁ 'Αλλάχ θά σέ τιμωρήση. Κρατάει λεπίδι στό δεξί του.

ΘΕΟΦ: Καί ὁ δικός μου κρατάει λεπίδι. Μά δέ γνιάζομε ἐγώ γιά τούς θεούς. Δέν ἔγνεψαν πάνω μου σά γεννήθηκα. Εἶμαι ἀδικημένη.

ΣΚΛΑΒΑ: Ὁ καθένας μου σέρνει τό ριζικό του σάν τή σκιά τή δεμένη στά κόδια του, στό εἶπα. Τί παλεύεις νά λυθεῖς , προτοῦ πεθάνεις.

ΘΕΟΦ: Τό πρ μάντεμά σου μέ βαραίνει. Δέ θέλω νά τελειώσω ἄσχημα. Πάλαιψα πολύ νά φτάσω ἐδῶ πού βρίσκομαι τώρα.

ΣΚΛΑΒΑ: Τρία μερόνυχτα μ'ἔχεις ἐδῶ, στά σίδερα καί στή δίψα. Κι'ἄν ἤτανε βολετό νά μέ κρατήσης ἔτσι ὡς τόν ἄλλον αἰῶνα , θαρρεῖς πώς θά τ'ἄλλαζες μέ τοῦτα, τό γραφτό;

ΘΕΟΦ: Ἔλα. Θά σέ φορτώσω χρυσάφι καί στολίδια. Δέ θάσαι πιά σκλάβα. Γύρισε μονάχα γιά χάρη μου τό γραμμένο.

ΣΚΛΑΒΑ: Δέν τό μπορῶ.

ΘΕΟΦ : Μά δέν τό βλέπεις; δέν τό βλέπεις; Ὁ δαίμονας αὐτός μοῦ τρώει τά σπλάχνα. Δέ χόρτασα, δέ χόρτασα ἀκόμα. Δέ θέλω νά περάσω. Δέ θέλω νά περάσω.

ΣΚΛΑΒΑ: Ὅλα περνᾶνε.

./.

ΘΕΟΦ: Όχι έγώ! Είμαι ή κόρη τού Κρατερού, πού ήτανε κάπελας, συλλογίσου. Μέ λέγανε 'Αναστασώ. Γιατί νά μέ βαφτίσουν μέ τέτοιο όνομα; Άχ δέν ξέρεις έσύ, πού μιλάς άδιάφορα σάν τή Μοίρα, τί πάλεμα χρειάζεται γιά νά πάς ένάντια στό κύμα. Έλυωσα τά μπράτσα μου πάλευοντας γιά νά φτ/άσω σέ τούτον έδώ τόν βράχο. Κι'είναι ψηλός. 'Ανέβηκα' ήμουνα πιά καταματωμένη, κομμάτια, ξεσκλίδια οί σάρκες μου. Τίς έκρυψα κάτω άπ'τήν πορφύρα. Τί μέ τούτο; 'Εγώ τίς νοιώθω νάμέ καίνε. Τ'άλάτι πάγωσε μέσα στίς χαρακές. Δέ θέλω, σού λέω, νά μέ πάρη τό κύμα. Πές μου τό μυστικό νά σταματήσω τό κύλισμα τών καιρών

ΣΚΛΑΒΑ: Είσαι τρελλή.

ΘΕΟΦ: Μπορεί νά είμαι τρελλή! Χτυπάω μέ τό κούτελο τόν ούράνιο θόλο. Αύτό τό ξέρω . Μά βαραίνει πάνω μου πολύ, μού κόβει τήν άνάσα. Δέ μπορώ νά χωρέσω έδώ μέσα. Πνίγομαι....

(Μακρυνά σαλπίσματα)

ΘΕΟΦ: Νά, πάλι, πάλι. Οί πόλεμοι. Είμαι μωροί οί άνδρες. Πελεκάνεμέ τό σπαθί τό δάσος καβάλα πάνω σ'ένα άλογο πού καλπάζει καί φτάνουν έτσι γρηγορώτερα στό τέρμα. Κατάντικρυ στό χάος. Πρίν άπό τήν ώρα τους.... Όχι, όχι, δέν τό θέλω αύτό έγώ! 'Η ζωή είναι μιά, τίποτε δέν ξέρουν οί καλόγεροι πού τήν λένε διπλή. 'Εγώ θέλω νά σταματήσω έδώ πού βρίσκομαι, κι'άς είναι στ'άκρόχειλο τού γκρεμού. Έλα, έλα, άλλη μιά νύχτα σ'άφήσω έδώ νά μελετήσης καλύ τ'άστέρια

ΣΚΛΑΒΑ: Τά μελέτησα κι'έχτές τή νύχτα.

ΘΕΟΦ: Λοιπόν; Στοχάσου το καλά τί θά πής σκλάβα. Ξέρεις τόσα πού δέν κάνεις άλλο νά ζήσης. 'Εξόν άν τό θελήσω έγώ.

ΣΚΛΑΒΑ: Ένας μονάχα τρόπος σού άπομένει.

ΘΕΟΦ: Λέγε τον.

ΣΚΛΑΒΑ: Ένας τρόπος νά τόν καρφώσης έσύ τόν καιρό.

ΘΕΟΦ: Πού; Πώς; Λέγε μου.

ΣΚΛΑΒΑ: Τά πράματα θά σού τό δείξουν. Ένας άνδρας σταυρώνει τό δρόμο σου μέ τή ζωή σου..... Αύτός θά σέ βοηθήση. Μόνο αύτός μπορεί.

./.

ΘΕΟΦ: Ποιός; (Σιγά) Αὐτός πού ἦταν ἐδῶ κι'ἔφυγε;

ΣΚΛΑΒΑ: Εἶναι ξανθός. Καί νέος. Κρατάει σπαθί.

ΘΕΟΦ: Ξανθός; Νέος;..... Ποιός; λέγε!

ΣΚΛΑΒΑ: Δέν τόν ξέρω.

ΘΕΟΦ: Λέγε μου, λέγε μου πῶς θά τόν γνωρίσω. Ἄν περάση δίπλα μου καί δέν τόν νοιώσω; Τότε;

ΣΚΛΑΒΑ: Μή μέ σφίγγεις, πονάω. Τά νύχια σου εἶναι σκληρά.

ΘΕΟΦ: Ἀποκρίσου μου!

ΣΚΛΑΒΑ: Θά εἶναι κεῖνος πού θά συνταιριάζει τό λόγο του μέ τό δικό σου.

ΘΕΟΦ: Τό λόγο του... μέ τό δικό μου; Πῶς; Μίλα καθαρά λοιπόν!

ΣΚΛΑΒΑ: Λέω κεῖνο πού ξέρω. Τά λόγια του θά φτερουγίσουνε σέ σένα, σάν ἀντίλαλος.

ΘΕΟΦ: Ἀντίλαλος.

(Σαλπίσματα καί τύμπανα πού ζυγώνουν)

Μουσική 4 5

ΘΕΟΦ: Πρέπει νά φύγω. Κάποιο φουσάτο ἔρχεται. Δέν πρέπει νά μέ ἰδοῦν ἐδῶ ἄνδρες.

ΣΚΛΑΒΑ: Μεῖνε!!

ΘΕΟΦ: Ὄχι, Δέν εἶμαι ντυμένη γιά νά δειχτῶ στό λαό.

ΣΚΛΑΒΑ: Μεῖνε.

ΘΕΟΦ: Ὤ! (Σά σέ ὄνειρο) Ποιός εἶναι ἐκεῖνος πού ἔρχεται καβάλα, ἀγέρωχος κι'ἀστράφτει σάν τόν ἥλιο. Ἡ ἀρματωσιά του ἀντιλαμπίζει, μοῦ θάμπωσε τά μάτια.

ΣΚΛΑΒΑ: Κοίτα.

ΘΕΟΦ: Τόν ζώνουνε τά λάβαρα, οἱ λόγχες, δάσος. Κι'εἶναι ἴδιος Ἀρχάγγελος πού φέρνει σέ ὥρα κρίσιμη τό φοβερό Ταξιάρχη.

ΣΚΛΑΒΑ: Κοίτας κοίτα ἀκόμα.

ΘΕΟΦ: Ὄχι, ὄχι, θά φύγω! Δέ θέλω νά μέ ἰδεῖ ἔτσι, ἀστόλιστη, κι'ἐδῶ μονάχη.

ΣΚΛΑΒΑ: Μεῖνε.

ΘΕΟΦ: Ὄχι!

ΣΚΛΑΒΑ: Μεῖνε σοῦ λέω!

./.

ΘΕΟΦ: Όχι.όχι... δέ θέλω νά μέ ίδεϊ έτσι, δέ θέλω νά φανώ.

(Τό σαλπίσματακαί τά τύμπανα έχουν στό αναμεταξύ φτάσει στό πλησι στερο σημεΐο)

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: ('Από πέρα , φωνάζει) Πολλά τά έτη Αύγούστα Θεοφανώ....

ΘΕΟΦ: (Σιγά, άργά σάν νά βλέπει ένα σημάδι τής Μοίρας της) 'Ιωάννης ό Τσιμισκής!

(ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΕΦΥΡΑ) 5

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: Βαλάντη....

ΒΑΛΑΝΤΗΣ: Άρχοντά μου....

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: Τό μήνυμα, έλεγε, νάρθώ σ'α ύτό τό μέρος τοϋ παλατιού, λίγο πρίν νά βασιλέψη τό φεγγάρι. Ήρθαμε πολύ νωρίς!

ΒΑΛΑΝΤΗΣ: Καλλίτερα έτσι, καλλίτερα έτσι, άρχοντα Τσιμισκή!

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: Είσαι πολύ προνοητικός έσύ, έχεις ζήσει πολύ έδώ στή Βασιλεύουσα καί στά παλάτια της. 'Εγώ πέρασα τή ζωή μου στόν άνοιχτό άέρα, πολεμώντας φίλε. Καί τώραπνίγομαι σοϋ λέω στό παλάτι τοϋτο. Είναι γεμάτο εύνούχους, κουβικουλέριους. 'Από τότε πού ήρθαμε στή Βασιλεύουσα θαρρώ πώς τό αίμα μου άρχισε νά νερουλιάζει.

ΒΑΛΑΝΤ: Σόστ. Κάτι πήρε θαρώ τ'αύτό μου.

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: 'Ονειρεύεσαι ξύπνιος. Ή ψυχή σου είναι άρρωστη. Μά θαρρεΐς στό θεό σου πώς όταν θέλουνε νά ξεπαστρέψουν έναν άνθρωπο τοϋ στέλνουνε μήνυμα έτσι γλυκά, όπως τόλαβε έγώ τό δεί σήμερα τό δεΐλι; Τό παιδόπουλο κεΐνο ήτανε τρυφερό, άπαλόχνουδο, κι' έτρεμε σάν τό φύλλο."Νά πάς, μοϋ είπε, μοναχός σου, δίχως φώτα".Πρίν προλάβω νά τό ρωτήσω, χάθηκε.

ΒΑΛΑΝΤΗΣ: Δίχως φώτα.....

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: Δίχως φώτα. Ό φονιάς πού δραματίζεται , Βαλάντη θάναι τό πολύ-πολύ καμμιά κυρά ξελιγωμένη πατρικία .

ΒΑΛΑΝΤΗΣ: Νά,έχονται.

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: Φύγε.

ΒΑΛΑΝΤΗΣ: Όχι άκόμα.

(Βήματα πού πλησιάζουν)

ΒΑΛΑΝΤ: Ὤ! Φεύγω. Ἄν φωνάξεις, δέ θἆμαι πολύ μακρυά. (Βήματα του πού φεύγουν). (Μικρή παύση- Τά βήματα πού πλησιάζουν φτάνουν σέ πρῶτο πλάνο καί στέκουν)

ΤΣΙΚΙΣ: Αὐγοῦστα... Ἐσύ;

ΘΕΟΦ: Σήκω ἀπάνω ἄρχοντα Ἰωάννη. Αὐτό πού κάνω εἶναι ἄπρεπο, τί λές.. Μίλησε. Ἡ Αὐγούστα σέ ρωτάει.

ΤΣΙΚΙΣ: Ἡ Αὐγούστα ξέρει καλλίτερα ἀπό μένα.

ΘΕΟΦ: Αὐτό πού κάνω εἶναι ἄπρεπο. Ὅμως ἔρχομαι γιά λόγο πού δέν παίρνει ἀναβολή . Αὐτό πού θά πῶ δέν πρέπει κανένας ἄλλος νά τό μάθει. Παίρνεις ὅρκο στό κεφάλι σου;

ΤΣΙΜΙΣ: Δέν παίρνω ὅρκους, ὄχι. Ἄν μ'ἐμπιστεύεσαι ἡ Αὐγούστα, μπορεῖ νά μιλήση. Τ'ὄνομά μου Τσιμισκῆς.

ΘΕΟΦ: Τί περηφάνεια... Ἔρχομαι νά σοῦ ζητήσω προστασία. Δέν ἀποκρίνεσαι;

ΤΣΙΜΙΣ: Ἕναν καιρό ἤμουν πολεμιστής. Ἔσυρα τό σπαθί σ'ὅλο τό μάκρος τοῦ κόσμου πού κυβερνᾶς Αὐγούστα, Δρασκέλισα τήν ἔρημο ἀλαλάζοντας καί πάλι καί πάλι. Ἔχω ἀκόμα τήν ἄμμο της στά πέδιλά μου. Σήμερα εἶμαι ἕνας μαλθακός παλατιανός πού μουχλιάζει στήν ὑγρασία. Πρόσταξε τί θέλεις.

ΘΕΟΦΑΝΩ: Εἶσαι δυσαρεστημένος λοιπόν ἄρχοντα Ἰωάννη. Ἡ ἀποστολή πού σοῦ ἀνάθεσαν, νά συνοδέψεις τήν Αὐγούστα στό γυρισμό της ἀπό τήν Καισάρεια, σοῦ πληγώνει τήν περηφάνεια.

ΤΣΙΜΙΣ: Εἶμαι πολεμιστής.

ΘΕΟΦΑΝΩ: Τό ξέρω. Γι'αὐτό μ'ἀρέσει τό σέ κρατῶ στό κλουβί. Μιά μέρα, σάν ἤμουνα μικρή , εἶχα ἰδεῖ ἕναν θηριοτρόφο πού κουβαλοῦσε ἕνα λιοντάρι στ'ἁμάξι του, πίσω ἀπό τά σίδερα. Σκετόταν ἀσάλευτο, μισόκλεινε τά μάτια του, τάχα βαρυεστημένο, χασμουριότανε ,ὅμως ἀνάμεσα στά ματόφυλλά του, ἐγώ ξεχώρισα τήν ἀκοίμητη σπίθα τοῦ ἀγριμιοῦ πού θυμᾶται τό λόγγο. Καί τά σπλάχνα μου ἀναγάλλιασαν τότε, γιατί τά μάντευε λαβωμένο τό λιοντάρι, τοῦ εἶχε κλέψει τό

./.

μυστικό. Δέ λές τίποτα; Στά χείλη σου πού σφίγγονται ίδρώνει τό μΐσος γιά μένα. Τό προτιμῶ, τό προτιμῶ.

ΤΣΙΜΙΣ: Τί ὁρίζει ἡ βασιλεία σου; 'Ακούω.

ΘΕΟΦ: Θέλω νά χαρῶ τήν ἄσωτη αὐτή φεγγαροβραδυά , πού εἶναι ἡ παραμονή μιᾶς μάχης. Γιατί θά πολεμήσουμε, ἄρχοντα [illegible] 'Ιωάννη, θά σφαχτοῦμε ἐμεῖς οἱ δυό, μεῖνε ἥσυχος. Σοῦ ζήτησα τήν προστασία σου, δέν είν'έτσι; Καί μοῦ τήν ἀρνήθηκες.

ΤΣΙΜΙΣ: Δέν ἔχω τό δικαίωμα ν'ἀρνηθῶ τίποτα στήν Αὐγούστα.

ΘΕΟΦ: Ἔλα, ἔλα, ἡ φιλία σου μ'ἀρέσει. Ξέρω τί ἀξίζεις. Στό δεξί σου μπορεῖ νά στηριχτεῖ ἡ μισή Οἰκουμένη. Τό ξέρεις κι'εἶσαι περήφανος γι'αὐτό. Σέ κατάλαβα καλά στήν πορεία πού κάναμε μαζί.

ΤΣΙΜΙΣ: 'Από τήν Καισάρεια ἴσαμ'ἐδῶ ἡ βασιλεία σου ἐλάχιστες φορές θυμήθηκε νά μοῦ μιλήσει.

ΘΕΟΦ: Γι'αὐτό καί σέ κατάλαβα. Ἔχεις τόν ἑαυτό σου γιά παραγνωρισμένο. 'Εχθρεύεσαι τό βασιλέα Τσιμισκῆ.

ΤΣΙΜΙΣ: Ψέμματα. Τοῦ βασιλέα ἤμουνα φίλος.

ΘΕΟΦ: Ἤμουνα. Μ'ἀρέσει αὐτός ὁ λόγος.

ΤΣΙΚΙΣ: Τώρα εἶναι βασιλέας. 'Εγώ τόν βοήθησα ν'ἀνέβει.

ΘΕΟΦ: Κι'αὐτό εἶναι ἴσα-ἴσα πού δέ θά τοῦ συγχωρέσεις ποτέ.

ΤΣΙΜΙΣ: Ὤ ἀνάθεμα... Ἄλλο θέλω νά πῶ κι'ἄλλο μέ βάζει ἡ βασιλεία σου νά λέω... Συμπάθα με πού παραφέρομαι.

ΘΕΟΦ: Ἄρχοντα 'Ιωάννη, μή φοβᾶσαι ἀπό μένα. Θυμᾶσαι τή μέρα κείνη στήν Καισάρεια, πού μέ πρωτόδες στόν ἐξώστη; 'Εγώ ἤμουν ἀστόλιστη, ἔτσι καθώς μονάχα στό γυναικονίτη μπορεῖ νά εἶναι ἡ Αὐγούστα. Ἔλεγα πώς δέ θά μέ καταλάνεις. Μ'ἀνεγνώρισες. 'Ακούω ἀκόμα τήν ἀντρίκια τή φωνή σου, τ'ἀλογοκρότημα , τά βούκινα... Τή μέρα κείνη Τσιμισκῆ, παραβίασες τή θηλυκιά μου φύση... Νιώθω ἀπό τότε μπροστά σέ σένα ἕνα ζάρωμα τῆς ψυχῆς, σάμπως νά μ'ἔχεις ξεντύσει κάποτε.

ΤΣΙΚΙΣ: Δέσποινα.

./.

ΘΕΟΦΑΝΩ: Ναί, ναί, ἦσουν ἕνας νικητής στρατηγός πού μπῆκε σέ καταχτημένη π λιτεία. Στό πρῶτο δῶμα πού πάτησες , ἄς ποῦμε, σύντυχες μιά γυναίκ ποόφερε. Ὕστερα βρέθηκε ἡ γυναῖκα αὐτή νά εἶναι ἡ βασίλισσα. Δέ σημ νει.Ὅτι ἔγινε δέν ξεγίνεται.

ΤΣΙΜΙΣ: Σατανᾶ....

ΘΕΟΦΑΝΩ: Ἄρχοντα 'Ιωάννη, μ'ἔχεις βαρειά προσβάλει. Τό νιώθεις τώρα;

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: Καί τί ὁρίζει ἡ βασιλεία σου;

ΘΕΟΦΑΝΩ: Τίποτα. Νά σταθεῖς ἐδῶ, δίπλα , καί ν'ἀγναντεύουμε μαζί τό φεγγάρ Κάθησε ἐδῶ.

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: Δίπλα στήν Αὐγούστα, μονάχα ὁ βασιλέας μπορεῖ.

ΘΕΟΦΑΝΩ: Δίπλα στήν Αὐγούστα. Σοῦ ἀξίζει. 'Αχ Τσιμισκῆ. 'Εσεῖς οἱ ἄντρες ἔχετε τίς φιλιδοξίες σας. 'Αγαπᾶτε τούς πολέμους, τό θόρυβο καί τή δόξα. 'Εμεῖς, δέν εχουμε τίποτε. Τίποτε ἄλλο παρά νά στεκόμαστε ἔτσι, καθώς μέ βλέπεις, ἀσάλευτες, καί νά κοιτάζουμε τό φεγγάρι. 'Ανατέλλει, βασιλεύει. Αὐτό εἶν'ὅλο. Ὕστερα , πάει , πέρασε, Σκοτάδι.

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: Δέσποινα , ἀλλόκοτα μιλᾶς.

ΘΕΟΦΑΝΩ: Πόσα φεγγάρια εἶναι δοσμένο σέ μιά γυναῖκα νά ἰδεῖ ἄρχοντα 'Ιωάννη, πές μου; Λίγα, χμ, πολύ λίγα. Ποτέ μου δεθά φιλιώσω μέ τό θάνατο ἐγώ.

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: Μέ κάνει νά σαστίζω ἡ βασιλεία σου. Δέν εἶχα σκεφθεῖ πῶς μπορεῖ νά μιλάει κανένας ἔτσι.

ΘΕΟΦΑΝΩ: Ναί, γιατί ἐσύ τρέχεις , κι'ἐγώ στέκομαι. Τ'αὐτιά σου εἶναι γεμάτα ἀπό ἀλογοκρότημα, κλαγγές, βουή τῶν πολέμων. Ὁ κόσμος γιά σένα, ζυγιάζεται πάνω στήν ἀκονισμένη κόψη μιᾶς λεπίδας. Στρουφίζει, στρουφίζει, σά δίσκος ἀσημένιος. Ξέφνου, δίνει ἕνα σάλτο, μέ τό φαρί σου πού καλπάζει ἄκρη-ἄκρη, βρίσκεσαι στό χάος. Χάθηκες. Φεύγεις χωρίς νά καταλάβεις τίποτα, λαχανιασμένος, ἄνθρωπε.

ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ: 'Αγαπῶ ἐγώ τήν τρεχάλα, τή ζάλη πού λές. Τέτοια εἶναι ἡ ζωή μου.

./.

ΘΕΟΦ: Όμως δέν είναι τέποτα ή ζωή. Τ'άκοῦς τό κῦμα πού κυλιέται ράθυμα στ'ἀκρογιάλι; Δέ σοῦ φαίνεται, 'Ιωάννη, πῶς τό τραγοῦδι του ἔχει κάτι σάν μιά ἤρεμη πεποίθηση, μιά γνώση πῶς εἶναι αἰώνιο; Γιατί σέ μᾶς νά μήν εἶναι δοσμένη αὐτή ἡ ἀταραξία; Τήν ψυχή μου τήν τρώει ἡ ἀγωνία. Καί τή δικιά σου... Τσιμισκῆ εἴμαστε ταγμένοι κι'οἱ δυό γιά τήν Κόλαση. Μᾶς ἔχουν ἀδικήσει....

ΤΣΙΚΙΣ: Μά τήν ψυχή μου, μαντεύω κοντά σου φωνές ἀνάκουστες.

ΘΕΟΦ: Όχι, νά μή μαντέψεις τίποτε. Δέν πρέπει νά σέ διδάξω. Εἶνε ἐκεῖ πού βρισκόσουν θά μοῦ δώσης ὡστόσο τήν προστασία πού σοῦ γύρεψε, δέν είν'ἔτσι;

ΤΣΙΚΙΣ: Πρόσταξέ με. Εἶμαι δικός σου.

ΘΕΟΦ: Άκουσε. Στό παλάτι τοῦτο, στή Βασιλεύουσα, στήν Οἰκουμένη, εἶμαι μονάχη. Όλα μ'ἐχθρεύονται. Κι'οἱ συγγενεῖς του ἄντρα μου, κι'ἐκεῖνοι μ'ἐχθρεύονται, περισσότερο ἀπ'όλους. Ὁ Λέων ὁ Φωκᾶς, τοῦ βασιλέα ὁ ἀδερφός....

ΤΣΙΚΙΣ: Ανάθεμα τήν ψυχή του. Αὐτό θά μοῦ δώσει κάποτε λόγο, ἐμένα ή μοῦ λές τίποτα γι'αὐτόν.

ΘΕΟΦ: Σοῦ ἔχει φθόνο βαρύ, τό ξέρω.

ΤΣΙΜΙΣ: Σώπα, κάποιος ἔρχεται στό σκοτάδι . Φύγε, βασίλισσα.

ΘΕΟΦ: Θά φύγω . Περίμενέ με ὅμως ἐδῶ πάλι. (Βήματα της βιαστικά πού φεύγουν)

(Βήματα ἀνδρικά πού πλησιάζουν)

ΒΑΛΑΝΤ: Άρχοντά μου.

ΤΣΙΚΙΣ: Πλησίασε Βαλάντη.

ΒΑΛΑΝΤ: Άρχοντα Τσιμισκῆ, δέξου αὐτόν πού ἔρχεται μέ τούς δαδούχους, ἐσένα γυρεύει.

ΤΣΙΜΙΣ: 'Εμένα; 'Εδῶ; Ποιός εἶναι;

ΒΟΥΡΤΗΣ: (Βήματα πού ἔρχονται- Πλησιάζοντας) Φίλος. Ὁ Βούρτζης.

ΤΣΙΚΙΣ: 'Εσύ, Βούρτση. Δέ σέ περίμενα στή Βασιλεύουσα.

ΒΟΥΡΤ: Οὔτε κι'ἐγώ μπορῶ νά τό καλοπιστέψω ἄρχοντά μου πῶς ἦρθε. 'Ακόμα χτές δρασκέλισα τήν 'Ασία.

/.

ΤΣΙΚΙΣ: Λοιπόν; Δέ πολεμᾶς μαζί μέ τό Βασιλέα;

ΒΟΥΡΤΣ: 'Ο Βασιλέας, δέν πολεμάει πιά.

ΤΣΙΜΙΣ: Δέ σέ καταλαβαίνω.

ΒΟΥΡΤ: Τώρα θά ἰδεῖς. 'Από τήν Καισάρεια ὅπου σᾶς ἀφήσαμε, ἡ πορεία πού εἶχε χαράξει ὁ βασιλέας ὁδηγοῦσε πέρα , κατά τόν Ταῦρο. Διαβήκαμε τίς Πύλες, χτυπήσαμε τήν 'Ανάβαρζο, τ' Ἄβανα. Πήραμε καί τῶν δυο-νῶν τους τά κάστρα.

ΤΣΙΚΙΣ: Τό ξέρω. Ἦρθαν μαντατοφόροι.

ΒΟΥΡΤ: Τό φαντάζέσαι βέβαια πώς προχωρήσαμε τότε γιά τή Συρία.

ΤΣΙΚΙΣ: Τί ἄλλο;

ΒΟΥΡΤ: Λαθεύεις. 'Εδῶ εἶναι τό ἀνεξήγητο. 'Ο Βασιλεάς πρόσταξε ξάφνου νά γυρίσουμε πίσω.

ΒΑΛΑΝ: Πίσω; Γιατί;

ΤΣΙΜΙΣ: Θά ἤθελε νά χτυπήσει τή Μοψουεστία, τήν Ταρσό.

ΒΟΥΤΣ: Ἔτσι τό νομίσαμε ὅλοι. Ὅμως τίποτα. 'Ο Νικηφόρος πισωδρόμιζε. Γυρίσαμε ἄδοξα στήν Καισάρεια.

ΤΣΙΚΙΣ: Στήν Καισάρεια.... Σημαδιακή πολιτεία....

ΒΟΥΤΣ: Ἔχετε ἀκούσει πώς λένε γιά τό φονιᾶ, ὅτι τάχα φέρνει ὁλοένα γύρω τόν τόπο ὅπου ἐγκλημάτισε;

ΤΣΙΜΙΣ: Χά, θά τόν θυμηθεῖ τόν Τσιμισκῆ, θά τόν θυμηθεῖ. Τό ἔγκλημα φί-λοι, πού τόν τραβάει στόν ἴδιο τόπο, εἶναι ἡ ἀδικία πού μοὔκαμε ἐμένα...Γιατί; Γιατί νά μοῦ πάρει τήν ἀρχηγία;

ΒΟΥΡΤ: Ἄρχοντα στρατηγέ, θά μπορέσεις πολύ γρήγορα νά τόν ρωτήσεις ὁ ἴδι-ος. 'Απόψε ἤ αὔριο θά βρίσκεται ἐδῶ.

ΒΑΛΑΝΤ: 'Ο Βασιλέας;

ΒΟΥΡΤ: 'Ο ἴδιος.

ΤΣΙΜΙΣ: Λές ἀλήθεια Βούρτση; Δέν ἔχει θολώσει τό νοῦ σου κανένα πιοτό;

ΒΟΥΡΤ: Πιστεύεις ἀκόμα σ' ἐκεῖνον, γι' αὐτό μέ ρωτᾶς. Ἄν εἶχες ἔρθει μα-ζί μας δέ θ' ἀπορούσες. Φίλοι, ὁ Νικηφόρος πού ξέρατε, δέν ὑπάρχει πιά. Τόν τσάκισε ἡ βασιλεία.

ΤΣΙΚΙΣ: Ὦ ἐκδικήτρες δυνάμεις.

./.

ΒΟΥΡΤ: Όταν έκεϊνος έκεϊ, άντίκρυ, ό φανός άνάψει, ό Νικηφόρος θά έχει φτάσει στό άσιατικό άκρογιάλι. Καί τό είδατε τό σημάδι στόν ούρανό;

ΒΑΛΑΝΤ: Τό σημάδι;

ΒΟΥΡΤ: Νά λοιπόν έσεϊς έδώ πέσατε σέ ύπνο; Σύψυχος ό λαός τής Βασιλεύουσας βρίσκεται άπόψε στούς δρόμους, τρώει μέ τά μάτια τό στερέωμα, πνιγμένος στήν άγωνία. Κοιτάξτε στόν ούρανό. Νά έκεϊ. Τό βλέπετε τό κοκκινωπό έκεϊνο άστέρι; Πού σέρνει πίσω του σά μιάν ούρά φλογισμέν Δέν είναι σάν ένα σημάδι έπουράνιο κάποιου μεγαλείου πού λόγισε; ("Ενα σήμαντρο άκούγεται μακρυά).

ΒΑΛΑΝΤ: 'Ακούστε. Σημαίνουν....

ΒΟΥΡΤ: Ναί, κάπου γίνεται λιτανεία. Τήν ψυχή τού λαού τή συνέχει ό τρόμος.

ΒΑΛΑΝΤ: Άρχοντα Τσιμισκή....

ΤΣΙΜΙΣ: Τί θέλεις; Ποιός μού μίλησε;

ΒΑΛΑΝ: Άρχοντα Τσιμισκή, γύρισε στό δωμάτιό σου .

ΒΟΥΡΤ: Κι'έγώ θά φύγω. Πρέπει νά έχουμε ένα μάτι στυλωμένο άγρυπνο στή Βασιλεύουσα άπόψε.
Τέτοιες νύχτες είναι πονηρές. Όμως δέ θά σάς άφήσω προτού πώ έκεΐν πού μού άνάθεσαν, τό πιό δύσκολο γιά μένα. Κι'είναι έντολή βασιλική

ΤΣΙΚΙΣ: Βασιλική;

ΒΟΥΡΤ: Γιά σένα στρατηγέ Τσιμισκή. Ό Βασιλέας σου παραγγέλνει....

ΤΣΙΜΙΣ: Ό Βασιλέας είπες; Λέγε λοιπόν, γιατί κομπιάζεις;

ΒΟΥΡΤ: Σέ διώριοε λογοθέτη.

ΤΣΙΜΙΣ: Λογοθέτη; Είπες λογοθέτη Βούρτση;.....
Αύτό σημαίνει, άν δέ σφάλλω, πώς μού παίρνουνε τή διοίκηση τού φουσάτου. Δέν είμαι πιά δομέστικος τής 'Ανατολής.

ΒΟΥΡΤ: Όχι , δέν είσαι. Άρχοντά μου, έχεις καρδιά. βάσταξε στήν όργή σου. Στά χτήματά σου τής 'Ασίας, άντίκρυ, έκεϊ θά μένεις.

ΤΣΙΜΙΣ: Στά χτήματά μου; Ώ δαιμόνια τού Άδη. Λοιπόν είμαι κι'έξόριστος τώρα.

ΒΑΛΑΝΤ: Κύριε μου....

./.

ΤΣΙΜΙΣ: Σιωπή. Δέ θέλω λέξη. Έχω τ'ἀνάστημα νά κρατήσω καί τό χειρότερο. Τσιμισκῆ μέ λένε. Μονάχα, σιωπή.
(Τό σήμαντρο ξανακούγεται μακρυά)

ΒΟΥΡΤ: Ἄρχοντά μου.

ΤΣΙΜΙΣ: Λέγε Βούρτση. Τί ἄλλο ὁρίζει ὁ φιλόχριστος Βασιλέα ς τῶν Ρωμαίων;

ΒΟΥΡΤ: Τίποτ'ἄλλο. Μονάχα ν'ἀποσυρθεῖς ἀπόψε κιόλας προτοῦ πατήσει ἐκεῖνος στή Βασιλεύουσα.

ΤΣΙΚΙΣ: Ἄ.... ἔξοχο. Μακρόθυμο, θεῖο, βασιλικό. Δέ θέλω νά μ'ἀνταμώσει. Ντρέπεται. Ὁ Βασιλέας νιώθει βαρύ τόν ἴσκιο τοῦ Τσιμισκῆ ἀπάνω του. Πολλά τά ἔτη τοῦ βασιλέα.

ΒΟΥΡΤΣ: Προσκυνῶ τή μεγαλωσύνη σου.

ΤΣΙΜΙΣ: Χαῖρε φίλε Βούρτση. Καί θά σέ ξαναδῶ, θά σέ ξαναδῶ.
(Τά βήματα τοῦ Βούρτση πού φεύγει)

ΒΑΛΑΝ: Καί τώρα ἄρχοντά μου;

ΤΣΙΜΙΣ: Τώρα... τώρα ὅλα ξαναγαραίνουν. Εἶμαι χαρούμενος, τά χέρια μου λύθηκαν. Τί; πῶς; Ψηλά τό κεφάλι Βαλάντη. Ψηλά. Τώρα πήγαινε δέ σέ χρειάζομαι ἄλλο. Πήγαινε.

ΒΑΛΑΝΤ: Μονάχος;.... Μπορεῖ. Πήγαινε σοῦ λέω.

ΒΑΛΑΝΤ: Συμπάθα με ἄρχοντά μου.. Καμμιά παραγγελία δέν ἔχεις νά μοῦ δώσεις; Γιά τό ταξεῖδι, θέλω νά πῶ.

ΤΣΙΜΙΣ: Τό ταξεῖδι; Ἄ ναί, τό ταξεῖδι.. Ἑτοίμασε λοιπόν ἕνα δρομόνι.

ΒΑΛΑΝΤ: Κι'ἀποσκευές;

ΤΣΙΚΙΣ: Τίποτε. Μονάχα σήκωσε τά πανιά. Πολλά ἄσπρα πανιά. Θέλω νά φύγω σά γλάρος Βαλάντη.

ΒΑΛΑΝΤ: Κι'ἄμποτε νά γυρίσεις σάν ἀητός....
(Τά βήματά του πού φεύγει)

ΤΣΙΚΙΣ: Ἀητός... Μ'ἀρέσει αὐτό... Εἶναι τό σύμβολο τῆς αὐτοκρατορίας. Τό σημάδι... Ποῦ τό βλέπουν αὐτοί τό σημάδι; Μήπως τό μάτι μου δέν κόβει σάν τό δικό τους; Ὄχι, ὄχι, εἶναι μαθημένοι νά ὀνειρεύονται

./.

ξύπνιοι αὐτοί. Ὁ Τσιμισκῆς πιστεύει μονάχα ἐκεῖνο πού ἀγγίζει....

'Αητός! (Βήματα τῆς Θεοφανοῦς πού πλησιάζει)

ΘΕΟΦ: (Σιγά) Ποιοί ἦταν αὐτοί μαζί σου, ἄρχοντα Τσιμισκῆ.

ΤΣΙΜΙΣ: Δυό φίλοι μου Αὐγούστα. Μοῦ φέρανε μύνημα. Δέν εἶμαι πιά δομέστικος, καί εἶμαι ἐξόριστος.

ΘΕΟΦ: Καλό αὐτό, καλό. Κι'ἐσύ τί λές;

ΤΣΙΜΙΣ: Τίποτα.

ΘΕΟΦ: Δέ λές τίποτε σέ μένα Τσιμισκῆ; Κοίτα. Σοῦ ἁπλώνω τό χέρι μου.

ΤΣΙΜΙΣ: Δέ θά τό πάρω. Εἶμαι ἐξόριστος.

ΘΕΟΦ: Ὅπως ἀγαπᾶς... Τί περιμένεις;

ΤΣΙΜΙΣ: Νά σοῦ ὑποβάλω τά σεβάσματά μου, Αὐγούστα. Φεύγω γιά τήν 'Ασία.

ΘΕΟΦ: (Παγερή) Εἶσαι λεύτερος.

ΤΣΙΜΙΣ: (Μέ λύσσα) Ὄχι, δέν εἶμαι πιά. Προσκυνῶ τή βασιλεία σου.

ΘΕΟΦ: Ξεχνᾶς τή βασίλειο τάξη, Τσιμισκῆ; Εἶσαι ὑπήκοος χρωστᾶς νά φιλήσης τά γόνατά μου.

ΤΣΙΜΙΣ: (Σ'ἐσωτερική πάλη) 'Αληθινά... Ξεχνῶ τήν τάξη..(Μέσα στά δόντια του)'Ανάθεμα!

ΘΕΟΦ: Προσκύνα λοιπόν!

ΤΣΙΜΙΣ: Ὤ ἀνήμερη γυναίκα!.. Νᾆμαι πεσμένος στά πόδια σου!

ΘΕΟΦ: 'Ανασπάσου τά γόνατά μου, Τσιμισκῆ.

ΤΣΙΜΙΣ: (Ἄγρια) Ὄχι! (Πνιγμένα) Ὁ Βασιλέας εἶτανε φίλος μου!..εἶτανε φίλος μου!..

ΘΕΟΦ: (Ἤρεμα) Κοίταξε.... Ἄναψε ὁ φανός πού μαρτυράει τόν ἐρχομό του! Ἔρχεται!

ΤΣΙΜΙΣ: Λύκαινα... Στήν κόλαση μαζί σου... Καί στήν κόλαση.

ΘΕΟΦ: 'Ανασπάσου λοιπόν τά γόνατά μου. Περιμένω.

ΤΣΙΜΙΣ: Καί τά γόνατα... καί τ'ἄλικα χείλη σου κι'ὅλη τή φλογισμένη ἀπό τήν κόλαση σάρκα σου...(Φιλιά)

ΘΕΟΦ: (Σιγά) Τσιμισκῆ... δέν εἶναι κεῖνος ὁ φανός σάμπως τό μάτι τοῦ Νικηφόρου νά μᾶς κοιτάζει;

./.

Nº 1146

ΤΣΙΜΙΣ: Σώπα! Σώπα!

ΘΕΟΦ: Μᾶς κοιτάζει...

ΤΣΙΜΙΣ: (Μέ λύσσα)) Σώπα, σοῦ λέω.. Ἐγώ θά τό σβύσω αὐτό τό φῶς.

(ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΕΦΥΡΑ)

Nº 1 (8) Μουσική

(Κάποιος παίζει σέ λαγοῦτο ἕνα βαρβερό σκοπό. Ἔξω ἀπό τό δεδομένο χῶρο ἀκούγεται νά λυσσομανάει ὁ ἀέρας)

ΘΕΟΦ: Πάψε ,λοιπόν σκλάβα αὐτό τ'ὄργανο. (Σέ ἄλλο τόνο) ...'Αδριανή!..

ΚΟΙΤΩΝΙΣΣΑ: Δέσποινά μου!..

ΘΕΟΦ: Δέ βλέπεις τίποτα στή θάλασσα!

ΚΟΙΤΩΝ: Τίποτα Δέσποινά μου. Δέν ξεχωρίζει μήτε ἄσπρο πανί σέ τέτοιο σκοτάδι. Κι'ὁ πόντος εἶναι ταραγμένος. Ὁ βόσπορος μουγκρίζει.

ΘΕΟΦ: Ὥσπου νά θάρθει.. ρυώνω. Δῶσε μου κάτι νά ρίξω στούς ὤμους μου.

(Κάποια βήματα)

ΚΟΙΤΩΝ: Πάρε Δέσποινά μου.

ΘΕΟΦ: Οἱ εὐνοῦχοι τοῦ γυναικονίτη εἶναι εἰδοποιημένοι ν'ἀγρυπνοῦνε;

ΚΟΙΤ: Πίσω ἀπό κάθε θύρα κι'ἕνας.

ΘΕΟΦ: Δέν ἔχω σ'ὅλους ἐμπιστοσύνη. Οἱ ἐχθροί μου πληθαίνουνε κάθε μέρα. Τ'ὀσμίζουμαι.

ΚΟΙΤ: Ἡ βασιλεία σου ~~εἶναι~~ ἔχει λάθος.

ΘΕΟΦ: Τ'ὀσμίζομαι σοῦ λέω. Ἄναψε ἐκεῖ στό θυμιατῆρι λίγο ἀραβικό λιβάνι. Μπορεῖ καί νάρθει τό κάτω-κάτω. Ποτέ του ὡς τώρα δέν ἔλειψε ὁ Ἰωάννης!

ΚΟΙΤΩΝ: Ἡ νύχτα εἶναι ἄσχημη. Ποιός ξέρει ἄν θά μπορέσει ν'ἀρμενίσει τό δρομόνι.

ΘΕΟΦ: Δικαιολογίες. Ὅτι θέλει ὁ Τσιμισκῆς τό μπορεῖ... Τό λιβάνι εἶναι πού μύρισε ἔτσι. Ἀηδία.

ΚΟΙΤΩΝ: Ἡ βασιλεία σου δέν τό ἔχει συνηθίσει. Εἶναι καλό λιβάνι ὡστόσο.

ΘΕΟΦ: Ἄφησέ το νά σβύση Ἀδριανή.

ΣΚΛΑΒΑ: (Ξεστομίζει κάτι σά μιά πνιγμένη φόβου)

ΘΕΟΦ: Τί έχεις εσύ, σκλάβα; Τί σκούζεις έτσι. Μίλα λοιπόν;

ΚΟΙΤΩΝ: 'Ονειρεύεται. Τήν είχε πάρει ό ύπνος!

ΘΕΟΦ: Όχι σώπα, έσύ! Άσε τη νά μιλήση!

ΣΚΛΑΒΑ: Παίζανε οί φλόγες στούς τοίχους.

ΘΕΟΦ: Έ κι' ύστερα;

ΣΚΛΑΒΑ: Πήρε ό τροχός ανάποδη στροφή!

ΘΕΟΦ: Λοιπόν; τί διαβάζεις;

ΣΚΛΑΒΑ: 'Ακούω τό βήμα . Τό νυχτοπούλι έκραξε . Βασίλισσα! Φυλάξου! Δέν ξέρω άλλα.

ΘΕΟΦ: (Άγρια) Μίλησε! Τά θέλω όλα.

(Άνοιγμα πόρτας)

ΑΡΙΑΝΗ: Ό Βασιλέας!

ΘΕΟΦ: (Σιγά) Μέ πρόδωσαν!

ΝΙΚΗΦ: (Πλησιάζοντας μέ αργά βήματα) Δόξα νάχει ό Θεός δέν ταράζω τόν ύπνο σου Αύγούστα...

ΘΕΟΦ: Όχι,καθόλου, κύριέ μου...

ΝΙΚΗΦ: Διώξε τίς γυναίκες.

ΘΕΟΦ: (Σιγά) 'Αδριανή, πρόλαβε ότι μπορείς!

(Βήματα πού φεύγουν-Κλείσιμο πόρτας)

ΘΕΟΦ: 'Απορώ μονάχα κύριέ μου...

ΝΙΚΗΦ: Πώς ήρθα. Ναί, ναί έχεις δίκηο. Ό γυναικίτης ξέμαθε από καιρό νά μέ βλέπει. Τόσο πού λίγο έλειψε οί ευνούχοι νά μού έμποδίσουνε τό δρόμο.

ΘΕΟΦ: Δέσποτα....

ΝΙΚΗΦ: Όχι,όχι, δέ θέλω τίποτα νά πείς, Τό λάθος είναι δικό μου, πού τώρα τελευταία έρχομαι τόσο σπάνια νά σέ βλέπω.

ΘΕΟΦ: Ή βασιλεία σου δέν έρχεται, καθώς είπες, σπάνια. Δέν έρχεται καθόλου.

ΝΙΚΗΦ: Κι'αυτό σωστό. Τ'άδικα τά έχω όλα εγώ. Όμως .... ανάψατε λιβάνι έδώ μέσα βλέπω. Μέ καρτερούσατε λοιπόν;

./.

ΘΕΟΦ: Όχι. Μιά κουτή ιδέα τής κοιτώνισσας.

ΝΙΚΗΦ: Λιβάνι... Μού θυμίζει άλλοτινούς καιρούς.

ΘΕΟΦ: Τότε πού ή Θεοφανώ είχε θέσει στή σκέψη τού Βασιλέα.

ΝΙΚΗΦ: Νά στό κρεββάτι του.

ΘΕΟΦ: Έσύ τό είπες.

ΝΙΚΗΦ: Γιά νά σού ξαναδώσω τή θέση αύτή πού σού άνήκει έρχομαι τώρα Θεοφανώ.

ΘΕΟΦ: Άπόψε!

ΝΙΚΗΦ: Ναί, άπόψε. Γιατί τάχα, καλή μου; Έλα...έλα κάθησε δίπλα μου Θεοφανώ. Νιώθω άνάγκη άπό τή συντροφιά σου άπόψε.

ΘΕΟΦ: Η βασιλεία σου άς μέ συμπαθήσει. Δέν είναι καί τόσο καλή ή διάθεση μου. Άφησέ με νά πλαγιάσω, Δέσποτα.

ΝΙΚΗΦ: Πώς; Ύστερα άπό τόσον καιρό πού έρχεται στό κουβούκλι τής Θεοφανώς ό Νικηφόρος, έκείνη τόν διώχνει; Δέ μπορεί! Ή δέν κατάλαβε.

ΘΕΟΦ: Κατάλαβες πολύ καλά κύριε μου. Θέλω νά μείνω μονάχη.

ΝΙΚΗΦ: Μονάχη! Είπες μονάχη. Όρκίζεσαι στή σωτηρία τής ψυχής σου πώς θέλεις νά μείνεις μονάχη Αύγούστα; Δίχως μιά σκέψη στό μυαλό σου άταίριαστη;

ΘΕΟΦ: Ήρθες γιά νά μέ βρίσεις;

ΝΙΚΗΦ: Ήρθα , γιά νά χαθώ ή γιά νά σωθώ. Στά χέρια σου είναι καί τό ένα καί τό άλλο. Κοίταξε,κοίταξέ με. Είμαι ένα μικρό παιδί,πές, άφημένο στή διάκρισή σου, άπόψε. Άν θέλεις τό πνίγεις, άν θέλεις τού δίνεις τό μεγάλον άέρα. Ό έρωτάς σου μ'έλυωσε, μαλάκωσε τούς μυώνες μου, έλυσε τούς άρμούς μου. Δέν είμαι πιά ό νικητής. Νά ξεμακρύνω καιρό άπό κοντά σου δέ τό μπορώ, καί πάλι κοντά σου νιώθω νά μέ τρώει ή άγωνία. Τί έχω; Κάποια κατάρα μπορεί νά μάς βαραίνει καί τούς δυό μας, τί λές; Όμως αύτό είναι φέμμα έ Θεοφανώ; Σ'ίκετεύω, σ'έξορκίζω σ'όποιο Θεό πιστεύεις, πές μου είναι φέμμα!

./.

ΘΕΟΦ: Πρέπει νά ἡσυχάσει ἡ βασιλεία σου. Γιά κάμποσο καιρό νά πάψει καλλίτερα νά μέ βλέπει.

ΝΙΚΗΦ: Ὦ ἀνάθεμα. Δέ μέ θεραπεύεις. Μοῦ ἔχεις κάνει μάγια Θεοφανώ. Σέρνω ξοπίσω μου ὁλάκερη τήν Κόλαση.

ΘΕΟΦ: Τότε τί θέλεις κοντά μου.

ΝΙΚΗΦ: Σ'έστιελε ἐδῶ, νά εἶσαι ἡ βασίλισσα. Οἱ τιμές ὅλες νά εἶναι δικές σου κι'ἐγώ ν'ἀντιμάχομαι τό κῦμα τῶν ἐχθρῶν. Ὅμως νά! Τό χέρι μου λύγισε. Τί ἔχω;

ΘΕΟΦ: Μπαίνεις στά χρόνια Νικηφόρε.

ΝΙΚΗΦ: Χμ! Εἶμαι γέρος πιά....

ΘΕΟΦ: Ἐσύ τό είπες.

ΝΙΚΗΦ: Σωστό, κι'αὐτό σωστό. Μιά μέρα, μπορεῖ πολύ σύντομα ὅλα ν'ἀλλάξουν. Στή μονή τῆς Λαύρας, ψηλά στόν Ἄθωνα, ἐκεῖ θά πάω. Ὦ τί καλά πού θά γαληνέψει ἐκεῖ πάνω ἡ ψυχή, στόν ἐρημικό τό βράχο. Νά μήν ἀκοῦς παρά μονάχα τόν ἦχο ἀπό τά σήμαντρα, ὄρθο κι'ἑσπερινό, καί τά κουδούνια τῶν κοπαδιῶν στίς λαγκαδιές.

ΘΕΟΦ: Νυστάζω κύριέ μου.

ΝΙΚΗΦ: Μπορεῖ λοιπόν καί κοιμᾶται ἡ Αὐγούστα. Ὅμως τή νύχτα τήν κυριέψε ὁ Σατανᾶς, καί μ'ἐπισκέπτεσαι, κι'ἀνάβει τριγύρω φλόγες μεσούρανες. Στίς φλόγες μέσα λαμπαδιάζεις ἐσύ Θεοφανώ.

ΘΕΟΦ: Σοῦ ἔχουνε ταράξει τήν ψυχή μέ δολερές συκοφαντίες.

ΝΙΚΗΦ: Ναί! Δέν τ'ἀρνιέμαι. Συκοφαντίες ὄσπλαχνες, τυραννικές. Τί θά μοῦ πῆς ἐσύ; Θέλω ν'ἀκούσω.

ΘΕΟΦ: Τίποτα δέ θά πῶ.

ΝΙΚΗΦ: Τίποτα. Δέ θά τίς ἀρνηθῆς, Θεοφανώ. Μέ βλέπεις ἐδῶ, νά σπαράζω, νά ματώνω, καί θά μ'ἀφήσης ἔτσι, ἀβοήθητο.

ΘΕΟΦ: Θέλω νά ἰδῶ πού θά φτάσεις.

ΝΙΚΗΦ: Ἕνα βῆμα, ἕνα βῆμα ἀκόμα.. Νάει τό δρασκέλισα. Ὁ Τσιμισκῆς! Κυλίστηκε στή λάσπη. Νά τό.

ΘΕΟΦ: Λοιπόν;

ΝΙΚΗΦ: Ὁ Τσιμισκῆς ἦτανε φίλος μου. Τώρα....

ΘΕΟΦ: Έμπρός!

ΝΙΚΗΦ: Τώρα είναι έχθρός μου. Τόν άδίκησα.

ΘΕΟΦ: Γιατί;

ΝΙΚΗΦ: Γιατί έτσι έπρεπε νά γίνη. Στό κράτος μέσα πρέπει ένα μονάχα κεφάλι νά ύπάρχει. Ύπηρετώ τό Θεό.

ΘΕΟΦ: Μ'έστειλες πίσω στή Βασιλεύουσα μέ συνοδεία άρματωμένη κι'αύτόν έπί κεφαλής. Ήμουνα δέσμια λοιπόν; Μέ φοβόσουν;

ΝΙΚΗΦ: Όχι μά τό Θεό.

ΘΕΟΦ: Τότε γιατί νά μέ ταπεινώσεις;

ΝΙΚΗΦ: Δέ σέ ταπείνωσα. Ή φρουρά ήτανε τιμητική Θεοφανώ.

ΘΕΟΦ: Τιμητική. Ώραία τή φρόντισες τή τιμή σου.

ΝΙΚΗΦ: Ώχ! μέ κεντάς πάλι μέ τήν πυρωμένη βουκέντρα. Καί τό τελευταίο βήμα νά το, Στάθηκε τίμιος μαζί σου ό Τσιμισκής;

ΘΕΟΦ: Όχι!

ΝΙΚΗΦ: Τί;

ΘΕΟΦ: Όχι είπα.

ΝΙΚΗΦ: Πρόσεξε βασίλισσα. Δέν κατάλαβες βέβαια τί σέ ρώτησα...

ΘΕΟΦ: Κατάλαβα. Ό Τσιμισκής δέ σεβάστηκε τήν Αύγούστα.

ΝΙΚΗΦ: Κόλαση κι'άστροπελέκι! Πές μου, πές μουτα όλα τώρα.

ΘΕΟΦ: Τίποτε δέν έχω νά πώ.

ΝΙΚΗΦ: Άπλωσε πάνω σου; Σέ πήρε... στήν άγκαλιά του; Μήπως άνάσανε τήν πνο άπό τά χείλη σου;

ΘΕΟΦ: Είπα τήν τελευταία μου λέξη.

ΝΙΚΗΦ: Τήν τελευταία σου. Τότε τίποτα πιά δέν τόν σώζει. Έσύ κράτησες ψηλ βέβαια τό μεγαλείο τής βασιλείας, δέν είν'άλήθεια Θεοφανώ; Ώ μίλησε, σκόρπισε τούς βρυκόλακές άπό τό νού μου δέν τούς χωράει τό κρανίο, θά τιναχτεί. Δέν άποκρίνεσαι; Άν κοιτάξεις μέσα στά μάτια μου θά ίδεϊς κάτι πού θά σέ τρομάξει γυναίκα. Γιά ποιόν είταν άπόψε τού τη ή άπαντοχή; Οί εύνούχοι στίς θύρες τού γυναικίτη, τό λιβάνι; Γιά στερνή φορά σέ ρωτάω. Μίλησε...Τότε... τότε θά γίνη δικαιοσύνη.Χαίρ

./.

γιά πάντα δῶμα θερμό πού μοῦ εἶχες δώσει τή γλύκα τῆς πλάνης. Μονάχα ἡ Κόλαση ὑπάρχει. Τ'ἄλλα ὅλα σύγνεφο ροδαλό, καί τό σκορπίζει ὁ ἄνεομος.

(<u>Τά βήματα του καθώς φεύγει. Παύση</u>)

ΘΕΟΦ: 'Αδριανή....

(Βήματα τῆς Κοιτωνίσσας καθώς ἔρχεται βιαστικά)

ΚΟΙΤ: Δέσποινα μου, δέσποινά μου, χαθήκαμε!

ΘΕΟΦ: Σιωπή. 'Ακούστηκε τό σύνθημα;

ΚΟΙΤΩΝ: Ὄχι ἀκόμα. Κι'ούτε μπορεῖ μ'αὐτόν τόν ἄνεμο ν'ἀκουστεῖ. Πρέπει νά τόν ἐμποδίσουμε λέω. Καί τούς ἄλλους. Τώρα θ'ἀλλάξουν οἱ βιγλάτορες. Θά τό δοῦμε. Ἴσως εἶναι ἀκόμα καιρός. Ὅμως γιατί δέν ἔρχεται.

(Ἄνεμος πού βουίζει)

ΚΟΙΤΩΝ: 'Αδύνατο πιά! 'Από πού θά περάσει; Οἱ μπιστεμένοι μας ἄνθρωποι θά βρίσκονται τώρα στά σίδερα. Ὁ κουροπαλάτης θάχει βάλει κιόλας δικούς του.

ΘΕΟΦ: Δέν προφταίνει.

('Ακούγεται χτύπημα)

ΘΕΟΦ: Ἄκου! Τ'είταν αὐτόν ;

(Ὁ ἄνεμος βουίζει)

ΚΟΙΤΩΝ: Ὁ ἄνεμος τριφοκοπάει τά παράθυρα.

(Δεύτερο χτύπημα)

ΘΕΟΦ: Χτυπᾶνε σοῦ λέω! 'Εκεῖνος, ἐκεῖνος,εἶναι! Κατέβα νά τόν ὁδηγήσης.

ΚΟΙΤ: Συμπάθα με Δέσποινα μου, ὅμως δέ θά είτανε καλλίτερα νά τόν ἐμποδίσω;

('Απανωτά βροντήματα) Ὤ κάποιος ἔχει ἀνέβει στό παραθῦρι. Φίλος ἤ ἐχθρός;

ΚΟΙΤΩΝ: Σῶσε μας, θέ μου!

(Βίαιο ἄνοιγμα παραθύρου καί πήδημα)

ΤΖΙΜ: 'Ανάμεθα! Νύχτα δαιμονισμένη.Τί μ'ἀφήνετε νά περιμένω στ'ἀνεμόχιον

./.

ΘΕΟΦ: Ἦρθες!..

ΤΣΙΜ: Μά τήν ψυχή μου ἦρθα , ναί. Γιατί νά μήν ἔρθω;

ΘΕΟΦ: Οἱ φρουρές....

ΤΣΙΜ: Οἱ φρουρές ἦταν ξένες τό κατάλαμα. Γι'αὐτό κι'ἦρθα ἀπ'τό παράθυρο ἀπόψε.

ΘΕΟΦ: Δέ σέ εἶδαν;

ΤΣΙΜ: Πῶς! Ἕνας... Δέ θά μέ ξαναδεῖ...

ΘΕΟΦ: Ἄν βροῦνε φρουρό μαχαιρωμένο...

ΤΣΙΜ: Τόν ἔσυρα κάτω ἀπ'τά δέντρα.

ΘΕΟΦ: 'Αδριανή, τρέξε σύ νά δώσεις μήνυμα στούς ἄλλους . Μπορεῖ νά ξαναγυρίσει αὐτός. μετανιώνει.

ΑΔΡΙΑΝ: Πηγαίνω Δέσποινά μου.(Βήματά της πού φεύγει)

ΤΣΙΜ: Γιά ποιόν μιλᾶς;

ΘΕΟΦ: Γιά τό Νικηφόρο. Εἶταν ἐδῶ.

ΤΣΙΜ: Ὤ,ὤ! Ζωντάνεψε πάλι τό αἷμα τοῦ γέρο-τράγου; Τί τόν ἔκανες;

ΘΕΟΦ: Ἔχει ὑποψίες.

ΤΣΙΜ: Γιά μένα;

ΘΕΟΦ: Μᾶς ἔχουνε προδώσει.

ΤΣΙΜ: Τί σοῦ εἶπε ὁ Νικηφόρος;

ΘΕΟΦ: Μέ ρώτησε ἄν στάθηκες τίμιος μαζί μου.

ΤΣΙΜ: Κι'ἐσύ τόν καθησύχασες βέβαια.

ΘΕΟΦ: Ὄχι.

ΤΣΙΜ: Ἔ!

ΘΕΟΦ: Τοῦ εἶπα τήν ἀλήθεια.

ΤΣΙΜ: Εἶσαι τρελλή. Ἤ μήπως χωρατεύεις μαζί μου;

ΘΕΟΦ: Ποτέ μου δέ χωρατεύω , τό ξέρεις Τσιμισκῆ.

ΤΣΙΜ: Τί εἶν'αὐτό πούκανες;

ΘΕΟΦ: Θέλω νά τελειώνω. 'Αναβολές, ἀναβολές. Δέ μπορῶ νά ζῶ στήν ἀβεβαιότητα.

ΤΣΙΜ: Ὦ δαιμόνισσα! Ζήτημα ἄν θά μπορέσω νά βγῶ ἀπόψε ζωντανός ἀπ'τό παλάτι.

./.

ΘΕΟΦ: Όχι ,δέ θά μπορέσεις.

ΤΣΙΜ: Τότε γιατί τοῦ εἶπες...; Έπεσα λοιπόν σέ δόλο. Σκοπός σου εἴτανε νά μ'ἐξοντώσῃς;

ΘΕΟΦ: 'Ιωάννη....

ΤΣΙΜ: Ξέρε το: δέ θά φύγω γιά τόν ἄλλο κόσμο ~~φονευμένος~~ μοναχός. Πρῶτα ἐσύ κι'ὕστερα ἐγώ.

ΘΕΟΦ: Έχεις παιδιάστικο νοῦ Τσιμισκῆ.

ΤΣΙΜ: Τί ἀναδεύεται μέσα στό σκοτεινό σου κρανίο; Κάτι ξέρεις πού ἐγώ δέν ξέρω...

ΘΕΟΦ: Ξέρω ἐκεῖνο πού θά γίνει. Δέ θά πεθάνεις Τσιμισκῆ.

ΤΣΙΜ: Ώ!.. ἐκεῖ λοιπόν σημαδεύεις!

ΘΕΟΦ: 'Η Μοῖρα καλέ μου.

ΤΣΙΜ: 'Η Μοῖρα... Δέν ξέρω πιά ἄν ἡ Μοίρα δέν εἶσαι σύ ἡ ἴδια...Ώ ἄλλιῶς τά εἶχα λογαριάσει. Ένα ξεσήκωμά, τούς ἀνθρώπους μου πού κυριεύουν τό παλάτι, ἐκεῖνον νά ὑπογράφει μοναχός του τό χρυσόβουλο μέ τήν παραίτηση, νά φεύγει στό μοναστῆρι.

ΘΕΟΦ: Τίποτα δέν ἀλλάζει, βλέπεις.

ΤΣΙΜ: Εἶσαι ἄντρας. Μή φοβᾶσαι τά λόγια.

ΤΣΙΜ: 'Εκεῖνον! Νά σκοτώσω ἐκεῖνον!

ΘΕΟΦ: 'Ο κόσμος ειναι μικρός γιά νά χωρέσει καί τούς δυό σας.

ΤΣΙΜ: Όχιά!

ΘΕΟΦ: Πάρε με στήν ἀγκαλιά σου καλέ μου.

ΤΣΙΜ: Μή μ'ἀγγίζεις, ἀνατριχιάζω.

ΘΕΟΦ: (Κλαίοντας) 'Ιωάννη, χτύπησε με, σκότωσέ με, σ'ἀγάπησα. Στήν ἀρχή ἤσουνα γιά μένα μονάχα ἕνας σκοπός. Διψοῦσα. Σέ εἶδα νάρχεσαι λαμπερός κάτω ἀπ'τόν ἥλιο, κελαδιστό ρυάκι κι'ὁ λάρυγγας ὁ πυρωμένος ξεσφίχτηκε νά σέ δεχτεῖ. 'Αντιπέρασες. Τότε...τότε ἔγινε μέσα μου ἡ νύχτα. 'Ολάκερη μιά ζωή, παλεύω, σέρνομαι, σκίζομαι, ἐλπίζω. Τά χείλη καί τά μάτια μου τά ἔχουν στεγνώσει ὅλοι οἱ καυτοί ἄνεμοι τῆς ἐρήμου. 'Η νύχτα δέν ἔχει γιά μένα ἀστέρια, ὁ ἥλιος παῖτεύει πάνω μου φωτιά καί θάνατο.

./.

ΤΣΙΜ: Ὦ ἄπιστη γυναῖκα. Καλά τό λένε πώς ὅποιος σ'ἀγγίζει κολάζεται.

ΘΕΟΦ: Ὦ καλέ μου, καλέ μου ἄκουσέ με. Δέν ὑπάρχει ἀπό τούτην ἐδῶ πού ζο με χειρότερη κόλαση, νά τό ξέρεις. Εἶναι ἄνθρωποι πού γεννιῶνται λυτρωμένοι κι'ἄλλοι καταδικασμένοι, ἐγώ σού λέω. Εἴμαστε ἀπό τούς ἐκεί οἱ δυό. Κάνουμε τώρα τή θητεία μας. Ἄδραξέ το λοιπόν γερά τό ριζικό σου, μ'ἀπόφαση. γέμισε μέ δαῦτο τήν ἀγκαλιά σου. Δέ μπορεῖς νά κάνει τίποτα ἀνώτερο ἀπό τό νά εἶσαι σύ ὁ ἴδιος.

ΤΣΙΜ: Θαρρῶ πώς γιά πρώτη φορά μέ κάνεις νά τρέμω γυναίκα.

ΘΕΟΦ: Ὑποτάξου . Κι'ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖ κάτω σά θά πᾶμε ἀνάμεσα στίς αἰώνιες φλόγες πού θά γλύφουν τίς σάρκες μας, ἐγώ θά σοῦ κρατῶ στήν ἀγκαλιά τό κεφάλι καί θά κοιτάζω τά σμυσμένα μάτια σου καί θά σκύβω νά πιῶ ἀπό τά μισάνοιχτα σου χείλη. Κι'ἔτσι μαζί, σφιγμένοι, ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλον, θά βλέπουμε τό ἴδιο ἀπελπισμένο ὄνειρο, πού δέ θά τό σβύσει καμμιά ποτέ αὐγή.

(Χτύπημα σέ πόρτα)

ΤΣΙΜ: Τί εἶναι;

ΘΕΟΦ: Σημάδι ἀπό τή σκλάβα μου πώς ἤρθανε οἱ δικοί σου.

ΤΣΙΜ: Ἔπρεπε νά τούς ἐμποδίσουμε.

ΘΕΟΦ: Πολύ ἀργά, κα λλίτερα ἔτσι. Ὅτι λογαριάζεις γι'ἀργότερα ἄς γίνει τώρα Ἰωάννη. Καλή εἶναι ἡ νύχτα. Θά σᾶς παρασταθῶ.

ΤΣΙΜ: Κρύψου.

ΘΕΟΦ: Ναί, Καί θά περιμένω ἐκεῖ δίπλα. Ὥρκισέ τους ὅμως μ'ἀκοῦς.

ΤΣΙΜ: Ἔφτασαν....

(Βήματα ὁμάδας ἀντρῶν)

ΒΟΥΡΤ: Ὁ Θεός μαζί σου στρατηγέ!

ΤΣΙΜ: Καλῶς ὡρίσατε φίλοι!.Τί ὄψη ἔχει ἡ Βασιλεύουσα;

ΠΡΑΙΛΑΣΙΝΟΣ: Ὁ λαός στενάζει, ἄρχοντα μου, ἡ πεῖνα πέρσεψε. Τ'ὄνομα τοῦ Νικηφόρου δέν τ'ἀκοῦς πιά παρά μονάχα ἀδερφωμένο μέ τήν κατάρα.

ΤΣΙΜ: Βούρτση, πές μου ἐσύ τό γιατί δέν πιστεύεις πιά στό Νικηφόρο. Ἔχω ἀνάγκη τό λόγο σου.

./.

ΒΟΥΡΤ: Γιατί ξεσφίχτηκε ή γροθιά σου. Τό σπαθί τῶν Ρωμαίων ἔγυρε.

ΤΣΙΜ: Σωστό. Κι'ἐσύ Πεδιάσιμε;

ΠΕΔΙΣ: Τό εἶπα. Γιατί ὁ λαός στενάζει.

ΤΣΙΜ: Κι'αὐτό σωστό. Ἡ σειρά σου φίλε Ἀτζυποθεόδωρε.

ΑΤΖΥΠ: Θέλω δικαιοσύνη. Ὁ Φωκᾶς εἶναι τύραννος.

ΤΣΙΜ: Ὡραία τάξη. Κι'ἐσύ Ἰσαάκ.

ΙΣΑΑΚ: Ἀφοῦ τό θέλουν ὅλοι τό θέλω κι'ἐγώ.

ΤΣΙΜ: Καλός αὐτός ὁ λόγος. Μοῦ χρειάζεται ἄλλος ἕνας. Πές μου ἐσύ Βαλάντη γιατί εἶσαι ἐχθρός τοῦ Νικηφόρου;

ΒΑΛΑΝΤ: Γιατί εἶμαι φίλος σου.

ΤΣΙΜ: Εὐχαριστῶ Βαλάντη. Αὐτό περίμενα. Ἐκ στόματός σου καταρτίσω αἶνον

ΒΟΥΡΤ: Παράδοξα μιλᾶς ἀπόψε στρατηγέ.

ΤΣΙΜ: Ἡ ὥρα ἔφτασε.

ΟΛΟΙ: Ἀπόψε;

ΤΣΙΜ: Ναί ἀπόψε. Ἔτσι. Ἐμπρός λοιπόν φίλοι. Τό ἔργο εἶναι ἱερό. (Παύση) Τί; Κοιτάζεστε μεταξύ σας; Δέν πιστεύεται στά λόγια μου; Ἤ μήπως λύγισε ἡ καρδιά σας;

ΒΟΥΡΤ: Ἡ στιγμή δέν εἶναι κατάλληλη.

ΤΣΙΜ: Βούρτση; Σέ ποιόν ἀνήκει ἐδῶ μέσα ὁ πρῶτος λόγος;

ΒΟΥΡΤ: Σέ σένα δέν ἀντιλέγω.

ΤΣΙΜ; Ποιός θά πάρει τό σκῆπτρο στό χέρι του.

ΒΟΥΡΤ: Ἐσύ.

ΤΣΙΜ: Λοιπόν ἀποφασίζω: Ἀπόψε.

ΦΩΝΕΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

ΒΟΥΡΤ: Τήν ἡμέρα, τήν ὥρα, εἴχαμε πεῖ πώς θά τήν ὁρίσουμε ὕστερα ἀπό κοινή συμφωνία.

ΦΩΝΕΣ: Ναί, ναί ἔτσι εἴπαμε.

ΠΕΔΙΑΣ: Γι'αὐτή σου τήν ξαφνική ἀπόφαση χρωστᾶς νά μᾶς δώσεις ἐξήγηση Τσιμισκῆ.

ΤΣΙΜ: Κι'ἄν ἀρνηθῶ;

ΠΕΔΙΣ: Πῶς θ'ἀρνηθῆς.

ΤΣΙΜ: Ἄν ἀρνηθῶ, λέω.
ΠΕΛΑΙΣ: Τότε...

ΒΟΥΡ: Τότε μέ τό θεό.....

(Παύση)

ΤΣΙΜ: Βάλτε τήν μάχαιρα στή θήκη ἄρχοντες. Δέν ἦρθε ἀκόμα ἡ ὥρα της....

ΣΚΛΑΒΑ: (Πλησιάζει τρέχοντας) Ἀφέντη ἔρχονται.

ΒΟΥΡ: Ποιοί;

ΑΤΖΥΗ: Ἀνάθεμα.

ΤΣΙΜ: (Ἤρεμα) Λέγε σκλάβα.

ΣΚΛΑΒΑ: Ἀνεβαίνουνε τή σκάλα. Ἄκουσα ποδοβολητό. Εἶναι πολλοί. Κρατᾶνε σπαθιά καί φῶτα.

ΒΟΥΡΤ: Προδοσία.

ΤΣΙΜ: Σβῦσε τούς λύχνους.

ΠΕΛΑΙΣ: Ὄχι.

ΒΟΥΡ: Κανένας μήν κουνηθῆ.

ΤΣΙΜ: Εἶπα: Σβῦσε τούς λύχνους.

ΑΤΖ: Μᾶς πούλησαν. Πᾶμε ἀπ'τήν πίσω θύρα, ἀπό κεῖ πού ἀνεβήκαμε.

ΤΣΙΜ: Ἀνόητε. εἶναι μπλοκαρισμένη. Θά πέσεις στό στόμα τοῦ λύκου.

ΒΟΥΡ: Τσιμισκῆ. Στ'ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄν γιά τοῦτο εἶσαι ὑπεύθυνος.

ΤΣΙΜ: Μήν ταράζεσαι ἡ καρδιά σου Βούρτση. Ἡ τύχη σας θά εἶναι εἶναι τύχη μου.

ΒΟΥΡΤ: Ποιοί ἔρχονται: Λέγε.

ΤΣΙΜ: Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κουροπαλάτη. Ὅπως βλέπετε ἄρχοντες μου: τέλεψαν ὅλα. Τρόπος νά φύγουμε ἀπό τό παλάτι τοῦτο δέν ὑπάρχει πιά. Ἕνας μονάχα τρόπος μᾶς ἀπομένει: Ὡς τά ξημερώματα νά εἶμαι βασιλέας. Ἡ πράξη θά γένει ἀπόψε.

ΒΟΥΡΤ: Καί πῶς; Στάση τή νύχτα τούτη δέ γίνεται.

ΤΣΙΜ: Ὄχι στάση, Βούρτση, ὄχι στάση. Αὐτό πιά πάει. Τό ἄλλο.

ΟΛΟΙ: Τό ἄλλο;

ΤΣΙΜ: Σέ λίγες ὧρες ὁ θρόνος τῶν Ρωμαίων εἶναι ἀνάγκη νά ὀρφανέψει.

ΟΛΟΙ: (Ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως)

ΤΣΙΜ: Τή ζωή μας ἤ τη ζωή του. Διαλέξτε. (Παύση)

ΠΕΛΑΙΣ: Ἐγώ κι'ἅς τό λέω πρῶτος- δέ θά δίσταζα.

ΤΣΙΜ: Δέν τό λές πρῶτος ...

χάσει. Τό αἷμα του τό παίρνω ἀπάνω μου. (Γεμβάζοντας) Κι'ἔπειτα....
ἔπειτα εἶναι καί τό σπαθί τῶν Ρωμαίων. Τό πιστεύω κι'ἐγώ ἀκράδαντα.
Λοιπόν, εἴσαστε σύμφωνοι; Κι'ἕτοιμοι;

ΟΛΟΙ: Ναί μά τό θεό.

ΤΣΙΜ: Ὁρκιστῆτε.

(Ξεθηκάρωμα σπαθιῶν)

ΠΕΔΙΣ: Ἀπάγγειλε τόν ὅρκο.

ΒΟΥΡΤ: Σέ τί θά ὁρκιστοῦμε.

ΑΤΣΥΠ: Στό Χριστό.

ΤΣΙΜ: Ὄχι στό Χριστό. Ὄχι στό Χριστό.

ΠΕΔΙΣ: Στήν Ἁγία Τριάδα τότε.

ΤΣΙΜ: Ὄχι εἶπα.

ΑΡΣΥΠ: Κι'ὅμως σ'αὐτούς δίνονται ὅλοι οἱ ὅρκοι.

ΤΣΙΜ: Ὄχι ὁ δικός μας. Παρακαλῶ ἄς ὁρκιστοῦμε σέ κάτι ἄλλο.

ΒΟΥΡΤ: Μήπως θέλεις στό Σατανᾶ;

ΒΑΛΑΝ: Πρόσεξε τί θά πῆς ἄρχοντα μου. Οἱ οὐράνιες δυνάμεις μᾶς ἀκοῦνε.

ΤΣΙΜ: Μή φοβᾶσαι Βαλάντη. Πῆρα τό ἔργο ἀπάνω μου. Καί τά οὐράνια ἀπόψε
εἶναι κλεισμένα. Ἀπαγγέλλω λοιπόν, κι'ἐσεῖς σταυρῶστε τά σπαθιά
σας. Ὁρκιζόμαστε....

ΟΛΟΙ: Σέ ποιόν....

ΤΣΙΜ: Σέ μένα.

Μουσική

2-3

(ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΕΦΥΡΑ)

(ΑΕΡΑΣ ΑΥΞΟΜΕΙΩΝΕΙ ΑΚΟΜΗ)

ΝΙΚΗΦ: Κύριε ἱλάσθητι τάς ἁμαρτίας ἡμῶν.... ἱλάσθητι τάς ἁμαρτίας ἡμῶν.
(Βρόντες σέ πόρτα) Ἐβρόντησαν την θύρα ἤ μοῦ φάνηκε μονάχα; Ποιός ἐβρόν-
τησε; (Σιωπή).... Ἦταν λοιπόν ὄνειρο, βραχνᾶς τῆς ταραγμένης ψυ-
χῆς μου... Ἤ μήπως ἐσύ μοῦ ἔκρουσες τή θύρα Κύριε...; Ναί, ναί τό
βλέπω..."Ὅ,τι εἶναι, Κύριε νά γίνει, ἄς γίνει παρακαλῶ τό γρηγορώ-
τερο. Εἶμαι ἕτοιμος-πρέπει νά εἶμαι ἕτοιμος "ἐν παντί καιρῷ καί πά-
σῃ ὥρα".
(Ἄνοιγμα πόρτας)

./.

ΝΙΚΗΦ: Ποιός εἶναι κεῖ; Κἴσαι πλάσμα ζωντανό, ἤ ἀπ'τόν "Αδη; "Αν ἔχεις φωνή ἀνθρώπου μίλησε.

ΘΕΟΦ: "Ερχομαι νά γαληνέψω τήν ψυχή σου Νικηφόρε.

ΝΙΚΗΦ: 'Ιδού ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με.

ΘΕΟΦ: Ἡσύχασε Κύριέ μου. "Εφταιξα ἀπέναντί σου ἐκεῖ στό κουβούκλι μου καί ἡ καρδιά μου δέ λέει νά ἡσυχάσει. Ξέρω πώς βασανίζεσαι καί σύ λοιπόν ἔρχομαι τώρα νά σοῦ δώσω γαλήνη."Ο,τι σοῦ εἶχα ὁμολογήσει τάχα πρίν, στό γυναικίτη μου, εἶναι ψέμα.

ΝΙΚΗΦ: Ψέμμα Θεοφανώ;

ΘΕΟΦ: Ναί, ναί. Ὁ Τσιμισκῆς δέν ἅπλωσε χέρι πάνω μου.

ΝΙΚΗΦ: "Ας εἶσαι καλά πού μοῦ λές τήν ἀλήθεια.

ΘΕΟΦ: (χαδιάρικα) "Ω. Τί μακρυνή καί ἀπόξενη πού ἔρχεται ἡ φωνή σου. Ἡ φωνή πού ἀγάπησα, πού προσκύνησα τότε πού ἀντιλαλοῦσε πέρα ὡς πέρα κάτω ἀπ'τόν οὐράνιο θόλο σάν κεραυνός. Δέ μέ πιστεύεις Νικηφόρε. Τό βλέπω. Δίνεις ἄφεση στόν ἄθῶο. Αὐτό εἶναι ἀλαζονεία,κρίμα βαρύ, συλλογίσου το .

ΝΙΚΗΦ: Μήν ταράζεις ἄλλο τήν ψυχή μου."Εχω ἀνάγκη ἀπό τή γαλήνη της.Γιατί ἦρθες κοντά μου ἀπόψε;

ΘΕΟΦ: Γιά νά σοῦ πῶ ὅτι ἔφταξες, Νικηφόρε, δέ συλλογίστηκες ποτέ τό διπλανό σου. Μονάχα τόν ἑαυτό σου συλλογίστηκες. Τήν ψυχή σου, τή σωτηρία της. Τόν ἑαυτό σου.

ΝΙΚΗΦ: Φύγε.

ΘΕΟΦ: Ωτε.... καλά... σύ τό θέλησες. (μετά ἀπό μικρή παύση)

" "Εστειλες ἀπόψε νά κάνουν ἔρευνα στό γυναικίτη. Γιατί δέν ἄνοιξαν τό κουβούκλι μου; Σωπαίνεις; Νικηφόρε γιά ὕστατη φορά σ'ἐρωτῶ. Μέ πιστεύεις ἤ δέ μέ πιστεύεις;

ΝΙΚΗΦ: Πιστεύω στό θέλημα τοῦ Κυρίου.

ΘΕΟΦ: Κι'εἶσαι βέβαιος πώς τό ξέρεις μονάχα ἐσύ;

ΝΙΚΗΦ: Κολασμένη ψυχή. Σέ στέλνει ὁ σατανάς νά μέ πειράξης κι'ἀπόψε; Ἀκόμα κι'ἀπόψε; Κοίταξε ἐδῶ τούτη τή γραφή. Ξέρεις τί λέει;

ΘΕΟΦ: Κάποια καινούργια συκοφαντία γιά μένα.

ΝΙΚΗΦ: "Οχι, Εἶναι μήνυμα θανάτου γυναῖκα. Σ'ἀρέσει ν'ἀκούσης τί γράφει; "Ακουσε. "Μάθε Βασιλέα, πώς τή νύχτα τούτη σέ περιμένει

ὄλεθρος φοβερός. Γιά νά ἰδῆς πώς αὐτό εἶναι ἀλήθεια, βάλε νά ψάξουνε στό γυναικίτη. Θά βρῆς ἐκεῖ μέσα ἄνδρες ὁπλισμένους πού μέλλουνε νά σέ σφάξουνε". Τί λές γι'αὐτό ἐσύ;

ΘΕΟΦ: Γι'αὐτό λοιπόν μέ εἶχες ἀπόψε στό κουβοῦκλι μου;

ΝΙΚΗΦ: Αὐτό εἶχες νά πῆς;

ΘΕΟΦ: (Ψυχρά) Λέω πώς ἔπρεπε νά ψάξης στό γυναικίτη.

ΝΙΚΗΦ: Ὁ κουροπαλάτης ἤθελε νά πατήση τό κουβοῦκλι σου. Ἐγώ δέν τόν ἄφησα.

ΘΕΟΦ: Γιατί;

ΝΙΚΗΦ: Εἶμαι ἄνδρας Θεοφανώ. Ἔζησα σάν ἄνδρας. Κι'ἄν ποτέ νά πεθάνω σάν ἄνδρας. Τώρα ἄφησέ με.

ΘΕΟΦ: (Σπαραχτικά) Νικηφόρε, πάρε με γρήγορα στά χέρια σου τ'ά δυνατά ὅπως ἄλλοτε, σφίξε με, κάμε νά τρίξουν οἱ ἁρμοί μου, σύντριψέ με στήν ἀγκαλιά σου, Νικηφόρε μή μ'ἀφήνεις, ἔλεος.... Ἕνα πλοῖο βουβό σηκώνει τήν ὥρα τούτη μαῦρα πανιά μέσα στή θύελα, μέ καρτερεῖ καί μοῦ γνέφει, θά μέ πάρει. ~~Ἀχ πῶς βουΐζει σ'αὐτιά μου ὁ ὠκεανός. Νικηφόρε τύλιξέ με σοῦ λέω, κρύψε με, φράξε μου τ'αὐτιά νά μήν ἀκούω. Σκότωσέ με. Τό ριζικό μου μέ κράζει.~~

ΝΙΚΗΦ: Γιά τ'ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ἀδύναμος κι'ἐγώ. Τί μπορῶ νά κάνω....

ΘΕΟΦ: (Βραχνά) Πάει... τετέλεσται...ἔκανε φτερά ἡ στιγμή.. Ἄφησέ με τώρα..

ΝΙΚΗΦ: Πού θά πᾶς;

ΘΕΟΦ: (Ξεμακραίνοντας) Δέν ξέρω...Κανείς ποτέ δέν ξέρει,.. Ζοῦμε στόν κόσμο τοῦτο, μονάχος ὁ καθένας, χωρισμένοι ἀπό ἀπρομέτρητη ἄβυσσο. Κοιταζόμαστε . Μά δέ μποροῦμε νά γνωριστοῦμε...Μού ἁπλώνεις τό χέρι... δέ φτάνω νά τ'ἀγγίξω... σοῦ φωνάζω... δέ νιώθεις τή γλῶσσα σου... Τό πλοῖο ξεκίνησε....Χαῖρε....

ΝΙΚΗΦ: Στάσου...

ΘΕΟΦ: Εἶναι ἀργά....

ΝΙΚΗΦ: Μιά λέξη μόνο...πές μου. Θυμᾶσαι κείνη τή μέρα στήν Καισάρεια. Εἶχες ἀρχίσει κάτι νά μοῦ λές κι'ἐγώ σ'ἐμπόδισα. Εἶχα ἀνάγκη ἀπ'τήν γαλήνη τῆς ψυχῆς μου τότε. Καί τώρα τήν ἔχω, μά τώρα ξέρω πώς δέν μπορῶ νά τήν ἀποχτήσω ἄν πρῶτα δέν μάθω. Λοιπόν πές μου:Πῶς

πέθανε ὁ πρῶτος ἄντρας σύζυγος ὁ βασιλέας ὁ Ρωμανός;

ΘΕΟΦ: Γύρε στήν κλίνη σου ἥσυχος. Παίρνω μαζί μου ὅλα μου τά ἔργα.

ΝΙΚΗΦ: (Κραυγή χαρᾶς) Θεοφανώ... Λοιπόν, μ'ἀγάπησες ἀληθινά.

ΘΕΟΦ: Δέν τό εἶχες μάθει ξένε;

ΝΙΚΗΦ: Νά φιλήσω τά πόδια σου Θεοφανώ.

ΘΕΟΦ: Πολύ ἀργά. Ἔχω πιά ξεκινήσει. (Τό λέει φεύγοντας. Ἀκούγεται ἡ πόρτα ν'ἀνοιγοκλείνει στό βάθος)

ΝΙΚΗΦ: (Μόνος) Σ'εὐχαριστῶ Κύριε· σ'εὐχαριστῶ γιά τό στύλωμα τοῦτο πού μοῦ ἔρχεται ἔτσι στή δύσκολη τήν ὥρα. Συχώρεσέ με γιά τή χαρά πού δοκιμάζω. Ὅμως ἄν εἶναι τόσο γλυκιά ἡ κόλαση, Χριστέ, τότε.... τότε γιατί νά πλάσης τόν ἄνθρωπο ἀπό λάσπη κι'ὄχι ἀπό γρανίτη;

(Ἄνοιγμα τῆς πόρτας, Βήματα)

ΝΙΚΗΦ: Ποιός εἶναι;

ΠΡΩΤ: Ἄς μέ συμπαθήση ἡ βασιλεία σου...

ΝΙΚΗΦ: Τί τρέχει ἄρχοντα πρωτοσπαθάριε;

ΠΡΩΤΟΣ: Βρήκαμε στό περιβόλι ἕναν ἄνδρα τῆς βίγλας μαχαιρωμένο.

ΝΙΚΗΦ: Καί λοιπόν;

ΠΡΩΤ: Ὁ ἄνθρωπος δέν πῆγε ἀπό χέρι φίλου. Κάποιος προδότης πρέπει νά ἔχει χωθεῖ στό παλάτι ἀπόψε.

ΝΙΚΗΦ: Ἐκάνατε ἔρευνες.

ΠΡΩΤ: Ἐκάναμε δέσποτα.

ΝΙΚΗΦ: Τότε τί γυρεύεις ἀπό μένα;

ΠΡΩΤ: Πρέπει νά ψάξουμε καί στό γυναικίτη.

ΝΙΚΗΦ: Ὄχι εἶπα.

ΠΡΩΤ: Δέσποτα γιά τό Θεό. Ἡ ζωή σου τρέχει κίνδυνο.

ΝΙΚΗΦ: Καληνύχτα Πρωτοσπαθάριε.

ΠΡΩΤ: Τουλάχιστον ἄς ἀφήσει ἡ βασιλεία σου νά βάλω βιγλάτορες ἔξω ἀπ'τό κουβοῦκλι. Κι'ἐδῶ μέσα κάποιος ν'ἀγρυπνάει ἐνῶ θά κοιμᾶσαι.

ΝΙΚΗΦ: Φώναξέ μου τόν καλόγερο. ἐκεῖνο, τόν Ἀθωνίτη.

ΠΡΩΤ: Στέκει ἔξω.

ΝΙΚΗΦ: Αὐτό μόνο, Κι'οἱ βίγλες εἶναι περιττές. Καληνύχτα Πρωτοσπαθάριε.

ΠΡΩΤ: Καληνύχτα Αὔγουστε.

(Βήματα πού φεύγουν. Σέ λίγο βήματα πού πλησιάζουν-Κλείσιμο πόρτας)

./.

ΚΑΛΟΓ: (Πλησιάζοντας) Μέ κάλεσε ή βασιλεία σου.

ΘΕΟΣ: Ήρθες άνθρωπε του Θεού. Σέ γύρεψα γιά νά σου πώ δυό λόγια. Κάθησε κάθησε πρώτα σ'έκεΐνο τό θρονί. έτσι Κι'έγώ νά, πέφτω γονατιστός. Μήν τρομάζεις. Κάθησε. Αύτός πού θ'άκούσης τώρα είναι ή έξομολόγησή μου. Άκου λοιπόν: Παιδί σάν ήμουν, έκεΐ κάτω στή μακρυνή Καπαδοκία, πού είναι πατρίδα μου, μιά μέρα του Θεού, έτσι άνακάντεχα γνώρισα τό μΐσος. Ήτανε σ'ένα βαθίσκιωτο δάσος μέσα, είχα σκύφε σέ πηγή νά πιώ νερό, άποσταμένος. Ξάφνου, σάν άπό χέρι θεϊκό, ή άνάβρα του νερού κόβεται, γαληνεύει μιά στιγμή ό τρεμουλιαστός [illegible] καθρέφτης. Σκύβω, κοιτάζω, τί νά δώ. Έκεΐ άντίκρυ μου, μιά φωριά τερατόμορφη, μαύρη, μαλλιαρή, άλοίθωρη, έγώ ό ίδιος. Ώς έκείνη τήν ώρα, έλεγα πώς μοιάζω στούς άλλους άνθρώπους. [illegible] Σκυμμένος πάνω στήν πηγή έκείνη τήν ώρα, κατάλαβα καί μίσησα Καλόγερε τόν έαυτό μου. Τώρα πώς τό μίσος γιά τό άτομό μας μεταλλάζει σ'άγάπη στόν Κύριο δέν τό ξέρω. Μιά ζωή όλάκαιρη τήν έφαγε τήν ψυχή μου ή άγωνία άν άξια άγαπάω τό Θεό ή άν δέν κάνω τίποτε άλλο παρά νά ζητάω καταφυγή άπ'τόν έαυτόν μου. Όμως, όχι δέ μπόρεσα ποτέ μου, όσο κι'άν πάλαιψα ν'άπαρνηθώ τελειωτικά τήν ήδονή της σάρκας. Είχα πληρώσει άκριβά τήν πείνα [illegible] μου, έδέησε νά γίνω στρατηλάτης, νά χουφτιάσω τή μισή Οίκουμένη νά τήν τραντάξω συθέμελα, γιά ν'άξιωθώ έκεΐνο πού οί άλλοι τό χαίρονται δικαιωματικά: Τή γυναικεία άγάπη. Δέ βαστούσα, όχι σου λέω, νά φύγω άπό τόν κόσμο τούτο πεινασμένο καί λειψός... Τώρα ή καρδιά μου έχει άλαφρώσει. Άγαπήθηκα. Είμαι θριαμβευτής. Θά φύγω γιά τόν άλλο κόσμο καβαλάρης σέρνοντας ξωπίσω μου θρίαμβο βασιλικό, καθώς τότε πού γύριζα νικητής άπό τίς έκστρατείες [illegible].... Κάθησε αύτου Καλόγερε καί πές μου μιά προσευχή γιά τήν ψυχή μου. Έγώ θά γύρω, τυλιγμένος στό ράσο πάνω στό τομάρι έκεΐνο-κεΐ. Γίνομαι γέροντας, τά ματόφυλλά μου έχουν βαρύνει. Είρήνη σέ σένα, άνθρωπε του Θεού.

ΚΑΛΟΓ: Καλή νύχτα στή βασιλεία σου... "Ό Θεος είς τήν βοήθειαν μου πρόσχες. Κύριε είς τό βοηθήσαι μου σπεύσον. Αίσχυνθήτωσαν καί έντραπήτωσαν οί ζητουντες τήν ψυχήν μου. Άποστραφήτωσαν οί

./.

παραυτικά αίσχυνόμενοι οί λέγοντές μου.

(<u>βρόντος στήν πόρτα</u>) Εύλόγησαν... ποιός είν'αύτου;

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΘΕΟΦΑΝΩΣ: "Ανοιξε ἄνθρωπε. 'Εδῶ είναι ή Αύγούστα τῶν Ρωμαίων.

(Βήματα- ἄνοιγμα πόρτας)

('Απότομο μπάσιμο πολλῶν)

ΒΟΥΡΤ: Καλόγερε μιά λέξη ἄν πῆς είσαι χαμένος. Μιά.

ΠΕΔΙΑΣΣ: Γρήγορα. 'Εκεῖ είναι ή κλίνη. (Βήματα)

ΤΣΙΜ: "Α, έδῶ κοίτεσαι Νικηφόρε, πάνω σέ δορά τίγρισσας, τυλιγμένος στό τρίχινό σου ράσο."Ολα τά μέτρα τά πῆρες γιά ν'ἀνέβης στόν Παράδεισο

ΒΟΥΡΤ: Χτυπῶ. 'Αμήν.

ΤΣΙΜ: Στάσου Βούρτση."Οχι κοιμισμένον. 'Ο Τσιμισκῆς δέ χτύπησε ποτέ του ἄνθρωπο άνυπεράσπιστο.

ΒΟΥΡΤ: "Ε βασιλέα ξύπνα... Ξύπνα...

ΝΙΚΗΦ: Θεοτόκε βοήθει...

ΒΑΛΑΝ: Το αίμα του, ἀπάνω μου.

(<u>Χτύπημα-Βόγγος</u>)

ΤΣΙΜ: Γιατί βιάστηκες νά τόν χτυπήσης Βαλάντη.

ΒΑΛΑΝ: Γιά νά γλυτώσω έσένα πού άγαπῶ.

ΝΙΚΗΦ: Θεοτόκε βοήθει... (<u>Χτυπημένος</u>) Τσιμισκῆ. Σέ βλέπω. Μέσω έσεῖς,οί ἄλλοι. Μήν τόν κρύβεται ἀπό τά μάτια μου. Θέλω νά πάρω μαζί μου τήν είκόνα σου νά τήν πάω ολόφρεσκη στά χέρια τοῦ Πλάστη.

ΒΟΥΡΤ: Πέσε τύραννε.

("<u>Αλλο χτύπημα καί βόγγος</u>)

ΤΣΙΜ: Στάσου λοιπόν άπό κεῖ Βούρτση. "Αφησέ τον νά μ'άντικρύση. Μή θαρρεῖ πώς φοβᾶμαι. Νικηφόρε κοίτα ὅσο μπορεῖ νά βλέπεις ἀκόμα.Κοίτα, είμαι ὁ 'Ιωάννης Τσιμισκῆς, ὁ φίλος σου, ὁ συμπολεμιστής, έγώ πού σ'άνέβασα πάνω στό σκουτάρι, θυμᾶσαι; καί σ'ἔδειξα στό φουσᾶτο,κι' ἔκραξα πρῶτος:"Πολλά τά ἔτη τοῦ Βασιλέα". Τό θυμᾶσαι τό στρατόπεδο στήν Τζαμανδό;

ΝΙΚΗΦ: Προδότη....

ΤΣΙΜ: 'Αχάριστε.

./.

ΝΙΚΗΦ: Ἦρθες ἀργά... Τώρα πέφτω, ναί, καί εἶμαι γέροντας. Ὅπως τά σπλάχνα της τ'ἀνήμερα, ἐγώ τά ὄργωσα Τσιμισκῆ πρίν ἀπό σένα.

("Εξω ἀκούγονται τρεχαλητά)

ΠΕΔΙΑΣ: Τελειώνουμε...Ξύπνησε τό παλάτι.

ΝΙΚΗΦ: Τσιμισκῆ... Σέ βλέπω μέσα σέ κόκκινη καταχνιά...ἀπό κακό θάνατο θά πᾶς, στό λέω...

ΤΣΙΜ: Νά κι'ἀπό μένα!

(Χτύπημα-βόγγος)

ΤΣΙΜ: Γιά νά μήν πῆς ἐκεῖ πού πᾶς πώς ἔνιψα τά χέρια μου σάν τόν Πιλάτο

ΠΕΔΙΑΣ: ~~Τό ἔργο μας τέλειωσε Τσιμισκῆ.~~

ΤΣΙΜ: ~~Ἡ ὥρα ἀρχίζει ἄρχοντες.~~

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: (Τρέχοντας καί πλησιάζοντας) Οἱ Βάραγγοι ἔρχονται!

ΒΟΥΡΤ: Ὅλοι στό χρυσοτρίκλινο! Τσιμισκῆ στέψου Βασιλέας... ὅσο μένει καιρός.

ΤΣΙΜ: Ἐμπρός....

(Βιαστικά βήματα πρός τά ἔξω)

ΘΕΟΦ: Ἰωάννη... στάσου μιά στιγμή.

ΤΣΙΜ: Μιά μόνο στιγμή... Οἱ ἄλλοι ἄς φύγουν....

ΘΕΟΦ: Θά καρτερῶ στό κουβούκλι μου ὥσπου τό παλάτι νά ἡσυχάση.

ΤΣΙΜ: Ὄχι. Ἐδῶ θά καρτερῆς.

ΘΕΟΦ: Ἐδῶ;

ΤΣΙΜ: Ναί, γιατί τάχα;

ΘΕΟΦ: Ἡ θέση μου εἶναι στό χρυσοτρίκλινο. Δίπλα σου Ἰωάννη.

ΤΣΙΜ: Πρέπει νά ξεκαθαρίσουμε πρῶτα τό δρόμο γιά νά περάση ἡ Αὐγούστα.

ΦΩΝΗ ΑΠ'ΕΞΩ: Γρήγορα Τσιμισκῆ. Ἔρχονται....

ΤΣΙΜ: Βλέπεις;

ΘΕΟΦ: Φίλησέ με!

ΤΣΙΜ: Ὄχι τώρα. Βιάζομαι.

(Βήματα βιαστικά- βροντερό κλείσιμο πόρτας- μακρυνοί θόρυβοι)

ΘΕΟΦ: (Μόνοι) Κτυπιῶνται.... Θά ἐπικρατήση αὐτός εἶναι βέβαιη... τ'ἀστέρια τό θέλουν. Τό ἔχουνε πεῖ ξεκάθαρα, μέ τή γλῶσσα τῆς φωτιᾶς... πρέπει νά ἔχω ἐμπιστοσύνη...ἄς περιμένω.... Τί ἔρημο ὡστόσο αὐτό

./.

αὐτό τό δῶμα. Λίγο πρίν ἀκόμα τό φύχωναν τόσοι ἄνδρες, τόσες ζεστές άν σες... Τώρα... χτυπιόνται ἀκόμα... ὅμως μακρύτερα. Οἱ Βάραγγοι θά λυγίσ νε μόλις μάθουνε πώς τό ἔργο συντελέστηκε... Μά τί κάνουν λοιπόν; δέν τέλειωσαν ἀκόμα; Θ' ἀνοίξω τήν πόρτα...(Βήματα την, θόρυβος κόμπλου).... Κλειδωμένη..., Γιατί; (Χτυπᾶ μέ τά δυό χέρια) 'Ανοῖξτε... 'Ανοῖξτε... Ε, δέν ἀκοῦτε;...Κανένας...ψυχή δέν ἀκούγεται... 'Ανοῖξτε... ἐδῶ...ἐδῶ 'Η λύγουστα κράζει... Μά τί;... Γιά ποιό λόγο φωνάζω ἔτσι;... Τί θά ποῦ ἄν μ' ἀκούσουν; "Αν καθήσω νά περιμένω καλλίτερα. Μοῦ εἶπε πώς θάρθη σέ λίγο ... 'Εδῶ ἄν καθήσω..."Οχι.... Ποιός φώναξε ἔτσι... "Ηταν ἡ φωνή μου καί δέν ἦταν ἡ φωνή μου.... "Οχι δέ θά καθήσω ἐδῶ... Τό κρεβ βάτι αὐτό εἶναι τό δικό του..... Τό κρεββάτι τίνος; Πές τ' ὄνομα ,πέστο πρόφερέ το, τί διστάζεις; Μά τήν ψυχή μου θἄλεγα πώς φοβᾶσα Θεοφανώ. Ντροπή. Ψηλά τό κεφάλι σου, ψηλά. Τί, ξεχνᾶς πώς εἶσαι ἡ ἀδικημένη; 'Ησυχία. Κούφιος κι' ἀτέλειωτος ὁ χρόνος. "Ηθελα νά τόν σταματήσω. Τόν σταμάτησα . Νά, δέν περνάει πιά. Πώς κρυώνω.... Μήπως ἡ Κόλαση εἶναι μιά ἀτέλειωτη στούς αἰῶνες ἀπαντοχή. Μήπως εἶμαι νεκρή καί δέν τό ξέρω..."Οχι, εἶμαι ζωντανή.... 'Ανοῖχτε μου (Χτυπᾶ μέ τίς γροθιές τήν πόρτα) Εἶμαι ζωντανή σᾶς λέω ἀνοῖχτε. (Παύση) Δυστυχία, τί σιωπή εἶναι αὐτή.... κάτι κακό μοῦ προμηνάει.... Ποιός μοῦ τόκανε αὐτό... θά τόν καταραστῶ ὅποιος καί νάναι. Φίλος ἤ ἐχθρός. Ζωντανός ἤ νεκρός. Σώπα. Κοίτεται μαχαιρωμένος ἐκεῖ πίσω.... Σάν τί μοιάζει.... "Ενα ἀντρείκελο ἀπό κερί ,μεγάλο ,ἀσύδικο στρεβλό... "Οταν ἡ ζωή φύγει ἀπό ἕνα κορμί τί ἀπομένει; Σάν νά μήν ὑπῆρξε ποτέ, σάν νά μήν ὑπῆρξε ποτέ πές... "Ω , ναί, αὐτό εἶναι τό καλλίτερο. Δέν ὑπῆρξε...."Ιδε ὁ ἄνθρωπος. Μήπως εἶναι τέτοιο τό δίδαγμα τοῦ θανάτου. Καλά εἶναι ἐδῶ, ἄς ἡσυχάσω..(Τραγουδάει)

μέ δάκρυα τόνε ντύσανε
τόν βάλαν στό κλινάρι
μικρό - μικρό κλωνάρι
τό δεντρολίβανο.....

(Σήμαντρο ἀπό πέρα)

Σημαίνουν....; Ποιό, εἶν' αὐτός ὁ ὄρθρος πού δέν ἔχει φῶς,... Νικηφόρε....μᾶς κλείσανε σέ μιά σπηλιά βαθειά, βαθειά σπηλιά, ἀφέντη μου, καί τώρα πιά δέν ἔχει δρόμο γιά ἔξω. "Ω Θεοφανώ,.. στεριώσου..,Κοιμήθηκες... Σημαίνουν... (Χτυπάει τήν πόρτα) 'Ανοῖξτε.(Παύση) ..Κανεῖς.... Προδότη Τσιμισκῆ ! Μ' ἀφάνισες....(Τά σήμαντρα πληθαίνουν) Στέφεται βασιλέας. Σκοτῶστε τον... Σκοτῶστε τον...,μέ πρόδωσε...

./.

Ἀνοῖξτε μου. Ἐγώ εἶμαι ἡ βασίλισσα.. Δέν ἔχει τό δικαίωμα νά μέ παραγνωρίσει... Δέ θέλω.... Ἄ, Θεέ, Θεέ, Θεέ. Λοιπόν ὑπάρχεις;.. Μέ γέλασες. Μέ γέλασες... Γιατί δέ μοῦ ἔγνεφες ποτέ;... Γιατί νά μή μοῦ κάνεις ἕνα σημάδι πώς ὑπάρχεις...; Τώρα , νά, μέ κεραύνωσες... Τελειώνω ἔτσι, σά δέντρο ἐρημικό μέσα στή θύελλα, πού τό πυρπόλησε ἡ τρομερή σου φλόγα._

ΤΕΛΟΣ

Β Γ Α

2 3 1 2